
Stowarzyszenie Muzułmańskie Ahmadiyya

Prorocy Boga
Prorocy od Adama(as) do Jezusa(as)
Islamski punkt widzenia

Przekład z języka niemieckiego: Katarzyna Chojnowska, Warszawa, 2010

Stowarzyszenie Muzułmańskie Ahmadiyya, ul. Dymna 17, 02-411 Warszawa, tel.(022) 863 88 92, fax. (022)
863 88 93

1. WSTĘP	4
Ewolucja i historia ludzkości z Koranu.....	7
Etapy Wszechświata	7
 PROROCY Z ŚWIĘTEGO KORANU I BIBLIJ.....	9
 2. PROROK ADAM (AS).....	12
Prawo przedstawione poprzez Adama(as)	15
 3. PROROK NOE(AS)	17
Noe(as) odwiedza Dom Boga.....	18
Noe(as) przekazuje Przesłanie Boga	18
Noe(as) oferuje Wyjątkową Modlitwę.....	20
Noe(as) buduje Arkę	20
Potop	21
Prawo przedstawione poprzez Noego(as)	22
 4. PROROK ABRAHAM(AS).....	23
Abraham(as) powołany na Proroka	24
Dyskusja z Ludem	25
Abraham (as) wrzucony w ogień	25
Bóg zniweczył ich plany i uratował Abrahama(as)	26
Obietnice Boga z Sarą i Hagar.....	27
Abraham (as) osiedla swego jedynego syna w Mekce.....	28
Abraham(as) poświęca swego syna	29
Abraham(as) jako Prorok Przynoszący Prawo	31
Abraham(as) obwieszcza Pielgrzymkę(Hadž) dla ludzkości	32
Szariat(Prawo) Abrahama(as).....	32
Wzrost i upadek potomstwa Abrahama(as)	33
Obiecane Zwycięstwo	34
Modlitwa Abrahama(as) o Wielkiego Proroka spośród jego potomstwa	34
 5. PROROK MOJŻESZ(AS)	35
Wyjazd Mojżesza(as) do Madianu	39
Mojżesz (as) mianowany Prorokiem.....	40
Mojżesz (as) na dworze Faraona	42
Cuda Mojżesza(as).....	43
Inne znaki ukazane Faraonowi i jego ludowi	45
Mojżesz(as) i Izraelici w Synaju.....	49
Ziemia Obiecana i Izraelici.....	52
Przyszłość ujawniona Mojżeszowi (as)	53
 6. PROROK ISA BIN MARYAM(AS), JEZUS SYN MARI I	55
Narodziny Jezusa (as).....	56
Proroctwo Jezusa (niech spoczywa w pokoju).....	58
Rozprawa Sądowa Jezusa(as).....	59
Palestyna po zniknięciu Jezusa(as) ze sceny.	63
Pojawienie się Pawła.....	63
Drugi etap życia Jezusa (as)	66
Cuda Jezusa(as).....	69
Status Jezusa(as)	71
Proroctwa na temat przyszłości	74
Bibliografia.....	76

SKRÓTY

Zostały użyte następujące skróty. Czytelnicy proszeni są, w trakcie czytania tej książki, o recytację pełnej wersji pozdrowień:

SAW - skrót dla *SallAllachu Alaihi ła Sallam*, oznacza „Niech pokój i błogosławieństwo Boga będzie z nim”, jest pisane po imieniu Świętego Proroka(saw).

AS - skrót dla *Allaihissalam*, oznacza „Pokój niech będzie z nim” jest pisane po imionach proroków innych niż Święty Prorok(saw).

RA - skrót dla *RadijAllachu Anhu and RadijAllachu Anha*, oznacza „Niech zadowolenie Boga będzie z nim” oraz „Niech zadowolenie Boga będzie z nią” jest pisane po imionach Towarzyszy Świętego Proroka(saw) i po imieniu Obiecanego Mesjasza (as).

W Imię Boga, Miłosiernego, Litościwego

1. Wstęp

Nasz wszechświat i wszystko to, co on zawiera jest stworzone przez Boga, Najmądrzejszego. On stworzył wszystko dla określonego celu, a aby osiągnąć ten cel, dostarczył wszystkich niezbędnych przewodnictw i środków. Stworzył człowieka na swoje własne podobieństwo i uczynił go najważniejszym w Jego świecie. Zarówno dobro jak i zło zostało uczynione wyraźnie jawnym dla człowieka. Został on również pobłogosławiony mądrością, dzięki której może on odnaleźć właściwą ścieżkę, może oddzielić słuszność od błędu oraz prawdę od fałszu. Święty Koran mówi nam, że człowiek został obdarowany zarówno duchowymi jak i fizycznymi oczyma, dzięki którym może odróżnić dobro od zła oraz został obdarowany językiem i ustami, aby mógł prosić o przewodnictwo oraz ponad wszystko Bóg umieścił przed nim nadrzędny cel jego życia, aby poświęcił wszystkie swoje umiejętności oraz energię, aby go osiągnąć.

Człowiekowi został przyznana możliwość zarówno wyboru jak i czynu. Dlatego jest panem swojego przeznaczenia.

Aby osiągnąć cel życia, Bóg, w swojej życzliwości podnosi proroków, którzy służą jako modele. Prorocy Ci pojawiają się wśród wszystkich ludzi we wszystkich częściach naszego świata. Ich misją zawsze było, poprzez ich przykład i model, kierowanie ludzi do ich Stworzyciela. Przewodnictwo objawione przez każdego z proroków było zaplanowane, aby zaspakajać określone potrzeby danego czasu i miejsca. Dlatego były one zasadniczo tymczasowe w swej naturze. Wraz z zaawansowaniem i dojrzałością ludzkości Bóg wysłał zaawansowane i dojrzałe nauki odpowiednie do ich czasów. Istnieje wiele religii w dzisiejszym świecie, większość z nich jest

bardzo stara. Nawet człowiek prymitywny, żyjący w jaskiniach czy dżungli posiadał pewien rodzaj religii. Koncepcja i rytuały religii ciągle rozwijały się i stawały się wraz z upływem czasu bardziej racjonalne i zaawansowane. Prymitywne religie jaskiniowców i buszmenów pozwoliły wzrosnąć religiom przez ostatnie trzy tysiące lat. Dzisiaj, główne religie świata są następujące:

Religia	Kraj pochodzenia
Zoroastryzm	Iran
Konfucjanizm	Chiny
Hinduizm	Indie
Taoizm	Chiny
Dżinizm	Indie
Judaizm	Bliski Wschód
Chrześcijaństwo	Bliski Wschód
Islam	Bliski Wschód
Buddyzm	Indie
Shinto	Japonia

Przewodnictwo Boga dla rasy ludzkiej z tej, z której wywodzi się ludzkość w naszej części świata, czyli Bliski Wschód, Europa, rozpoczęło się od Proroka Adama(niech pokój będzie z nim) i osiągnęło swój zenit poprzez Mohammeda(niech pokój i błogosławieństwo Boga będzie z nim). Bóg mówi:

Dzisiaj udoskonaliłem tę religię dla was i dopełniłem mą łaskę wobec was, jak i jako religię wybrałem dla was Islam. (5:4)

W ten sposób objawienie Prawa (arab. Szariat) zostało doprowadzone do doskonałości i ukończone przez Islam.

Zgodnie z jedną z wypowiedzi Proroka Mohammeda(saw) liczba proroków wybranych, aby przekazać przesłanie Boga do ludzkości wynosiła 124 000. Wszystkie ich imiona nie są nigdzie wymienione. Jednakże Święty Koran oświadcza w bardzo jasnych słowach:

I nie ma takiego ludu, do którego nie zostałby wysłany ten, który ostrzega.(35:25)

Wymienieni są również po imieniu następujący dwadzieścioro ósmioro proroków: Adam(allaihissalam), Noe(as), Abraham(as), Lot(as), Izmael(as), Izaak(as), Jakub(as), Józef(as), Hud(as), Salih(as), Shuaib(as), Mojżesz(as), Aaron(as), Dawid(as), Salomon(as), Eliasz(as), Jonasz(as), Ezekiel(Dhul-Kifl)(as), Eliasz(as), Idris(Enoch)(as)(19:57), Job(as)(4:164), Zachariasz(as)(19:3), Jan(Jahija)(as), Jezus(as)(3:46), Luqman(as)(31:13),Ezra(Cyrus)(as)(9:30),DhulQarnain[Cyrus](as)(18:8), Mohammad(saw)(48:30).

Wiara we wszystkich tych proroków oraz ich przesłania jest nierozzerwalną częścią wiary każdego muzułmanina. Święty Koran twierdzi:

Ten nasz Posłaniec wierzy w to, co zostało mu objawione od jego Pana, a i podobnie czynią wierni. Wszyscy oni wierzą w Allacha, Jego aniołów, powiadając:,, Nie czynimy rozróżnień między Jego Posłańcami”.(2:286)

W prorocत्वach wszyscy są równi, ale ich rangi są różne tak jak czyni to zrozumiałym następujący werset z Świętego Koranu:

Niektórych spośród Posłańców wynieśliśmy ponad innych. Wśród nich są i ci, do których przemówił Allah. Niektórych z nich wyniósł On w ich randze...”(2:254).

Więc, gdziekolwiek oraz do kogokolwiek z ludzi zostali wysłani prorocy, są oni również naszymi (muzułmanów) prorokami, mamy do nich wielki szacunek.

Ewolucja i historia ludzkości z Koranu

Święty Koran mówi, że Bóg zapragnął spowodować istnienie wszechświata, który powinien służyć dla ukazania Jego Majestatu i Światła oraz że to była przyczyna stworzenia wszechświata. Mówi, że Bóg stworzył niebiosy i ziemię w sześciu okresach. Przedtem Bóg zapanował nad wodą. Celem Boga w stworzeniu niebios i ziemi z wody było, aby powołać do życia istotę obdarzoną wolą, aby wybierała między dobrem a złem. Te istoty przechodziłyby poprzez różne próby i prześcigałyby się wzajemnie w czynieniu dobra i w ten sposób pokazywały, która z nich osiągnęła doskonałość(11:8). Ten werset pokazuje, że zanim przedmiot osiągnął jego obecną formę, istniał w formie płynnej. Odnosząc się do tego przed materialnego stanu Koran mówi:

Czy niewierni nie widzą, że niebiosy i ziemia były ściśniętą masą, którą my później otworzyliśmy? Z wody zaś uczyniliśmy wszelką żywą istotę. Czyż zatem nie uwierzą?(21:31).

Ten werset wydaje się znaczyć, że niebiosy i ziemia była najpierw bezkształtną masą, a Bóg następnie rozdzielił je i uformował w system słoneczny oraz uformował początek. Zawsze tworzył życie z wody.

Etapy Wszechświata

Zgodnie z Koranem wszechświat przechodził od etapu do etapu aż ziemia przyjęła określony kształt oraz rozwinęła właściwości mogące podtrzymywać ludzkie życie.

Koran, w przeciwieństwie do wyjaśnień podanych w Starym oraz Nowym Testamencie naucza, że człowiek został stworzony poprzez stopniowy

proces. Istnieje kolejny werset w Koranie pokazujący, że stworzenie człowieka było kulminacją stopniowego procesu oraz że nie jest poprawnym stwierdzenie, że Bóg uformował człowieka z gliny i tchnął swego ducha w niego. Koran mówi:

On stworzył was w różnych formach i różnych warunkach.(71:15)

Prorocy z Świętego Koranu i Biblii

(Prorocy z Koranu wielkimi literami, Biblijni w nawiasach)

NAJWCZEŚNIEJŚI PROROCY

4 000 lat p.n.e. 7-20:ADAM(Adam) – pierwszy Prorok

IDRIS(Enoch)

3 000 lat p.n.e. NOAH(Noe) Wielki Potop

HUD

DOM ABRAHAMA

2 000 lat p.n.e. IBRAHIM(Abraham), SALEH(Lot), odbudowa Ka'by

IZMAEL, IZAAK

JAKUB=Izrael

1914-1804 lat p.n.e. JÓZEF, Żydzi podążają za Józefem do Egiptu,

Izrael w Niewoli u Królów Egipskich

OKRES MOJŻESZOWY

1525-1405 p.n.e. MOJŻESZ/MUSA, AARON/HARUUN, SHUAIB, Eksodus

Izraelici przebywają na pustyni

1043 p.n.e. TALUD(Saul)/Gedeon zostają pierwszym królem izraelskim

Zjednoczone Królestwo Izraela

KRÓLESTWO PROROKÓW

Samue, Gad, Natan, DA'UUD(David), SULAIMAN(Salomon)

Północne Królestwo Izraela oraz Południowe Królestwo Judy

Ahijah, Szemaiah, Iddo, Azariah, Jehu, Hanani, Elias, Jahaziel, Mikaiah
Obadiah,

AL-JASA'A(Elisha), JONASZ, Amos

Hosea, Isaiah

Oded, Micah

722 p.n.e stolica Samarii zdobyta przez Asyrię

Nahum, Zephaniah, Huldah, Jeremiah, Habbakuk, Daniel

599 p.n.e. Upadek Izraela(zdobytego przez Babilon, króla
Nabuchodonozora)

Izraelici wygnani z Jerozolimy

593-560 p.n.e. Dhul Kifl(Ezekiel)

539 p.n.e Izraelici powracają do Jerozolimy i rozpoczynają odbudowę
miasta zakończoną w 515 r. p.n.e.

Haggai, Zechariah, UZAIR(Ezra)

Stary Testament kończy się tutaj 433-415 p.n.e. Malachiasz

400 lat Lata Cizy (nic nie wiadomo o prorokach wśród Izraelitów)

ERA CHRZEŚCIJAŃSTWA

Zachariasz

4 rok p.n.e.-100 rok n.e. JEZUS , YAHYA(Jan Chrzciciel), koniec Prawa
Mojżeszowego wraz z końcem życia Jezusa

WSCHÓD ISLAMU

570-632 Święty Prorok Muhammad, Rozpoczęcie Islamu

Pobożni Kalifowie: Abu Bakr(Ra), Umar(Ra), Uthman(Ra), Ali(Ra)

Kalifat Umajjadów

Kalifat Abbasydów

Kalifat Fatimidów

Imperium Otomańskie

Polityczna i Religijna Zapaść Islamu

ODRODZENIE ISLAMU

1835-1908 – Jego Świątobliwość Mirza Ghulam Ahmed, Założyciel Kalifatu
Ahmadijja

2. Prorok Adam (as)

Adam (niech pokój będzie z nim) żył około 6 000 lat temu.

Obiecany Mesjasz(ra) twierdził, że ilość lat, jakie upłynęło od urodzin Adama(as) do śmierci Proroka Mohammeda(saw) wynosi dokładnie 4 598 lat. W *Tadhikrah*¹ na stronie 230 pisze:

„Bóg Wszechmogący ujawnił mi poprzez pewną wizję, że na podstawie wartości liter zgromadzonych[przyp. tłumacz. Chodzi o naukę numerologii] w Surze Asr(Rozdział 103) czas od urodzin Adama(as) do końca prorocstwa Świętego Proroka [przyp. tłumacz. to jest do śmierci Proroka Mohammeda(saw)], wszystkie dodane razem, wynoszą 4739 lat księżycowych. Licząc w systemie słonecznym okres od Adama(as) do Proroka Mohammeda(saw) wynosi 4598, jak wyjawiał mi Bóg Wszechmogący.”

Najbardziej prawdopodobne, że urodził się w dzisiejszym Iraku. Wierzy się powszechnie, że jest pierwszym człowiekiem stworzonym przez Boga na ziemi. Ten pogląd jest jednakże fałszywy. Świat przeszedł przez różne cykle stworzenia i cywilizacji, a Adam(as) jest tylko przodkiem obecnej rasy ludzkiej, jest tylko pierwszym ogniwem w obecnym cyklu, a nie naprawdę pierwszym człowiekiem powołanym do życia przez Boga. Narody powstawały i upadały, cywilizacje pojawiały się i ginęły, a wiele innych cykli ludzkich cywilizacji mogły pojawić się i zniknąć.

Muhyud-Din Ibn Arabi, wielki mistyk muzułmański mówi, że pewnego razu zobaczył siebie w śnie odbywającego okrążenie Ka'by. W śnie pojawił się przed nim człowiek, który twierdził, że jest jednym z jego przodków. Ibn Arabi zapytał: „Jak długi czas upłynął od czasu twojej śmierci?”. Człowiek odpowiedział: „Więcej niż 40 000 lat”. „Ale to jest okres dłuższy niż ten, który dzieli nas od Adama(as)”, powiedział zaskoczony Ibn Arabi. Człowiek

¹ Książka, która zawiera wszystkie sny, wizje i objawienia Obiecanego Mesjasza(ra)

ten odpowiedział: „O którym Adamie(as) mówisz? O Adamie, który jest najbliżej do ciebie czy o jakimś innym Adamie?”. Wtedy przypomniałem sobie, mówi Ibn Arabi, pewną wypowiedź Świętego Proroka(saw) w tym sensie, że Bóg powołał do życia nie mniej niż sto tysięcy Adamów(as), powiedziałem do siebie,, Może ten człowiek, który twierdzi, że jest moim przodkiem był jednym z poprzednich Adamów(as)”.(Futuhat ii, p.607)

Nieznaczy to jednakże, że rasa, która żyła przed Adamem(as), była całkowicie zmieciona przed jego urodzeniem się. Najprawdopodobniej, pozostały jakieś małe, zdegenerowane resztki starej rasy a Adam(as) był jednym z nich. Potem Bóg wybrał Adama(as)na przodka(prekursora) nowej rasy oraz prekursora nowej cywilizacji. Stworzony, z nich, reprezentował świt nowej ery życia.

Allach, Znaczący niewidzialnego powiedział:

Kiedy Pan twój powiedział aniołom:,, Zamierzam ustanowić namiestnika na ziemi”, oni odrzekli:,, Czy umieścisz na niej kogoś, kto będzie siał zamęt i przelewał krew, my zaś będziemy głosić chwałę Twoją i wynosić pod niebiosa Twą świętość” Odrzekł Pan:,, Ja wiem to, czego wy nie wiecie”.(2:31)

W tym wersecie Bóg użył słowa *khalifah* określający Adama(as). W języku arabskim *khalifah* oznacza następcę. Dlatego też, jest wyraźnym, że człowiek istniał oraz żył na świecie przed Adamem(as), który go zastąpił. Nie możemy powiedzieć czy rdzenni mieszkańcy Ameryki, Australii, etc., są potomkami tego ostatniego Adama(as) czy jakiegoś innego Adama(as), który odszedł przed nim.

W skrócie, Święty Koran mówi o tym Adamie(as), który został mianowany *Khalifah* oraz pierwszym Prorokiem Boga[w tym regionie świata] oraz który został wyniesiony dla przewodnictwa ludzkości. Bóg nauczył go wiedzy i uczynił go przywódcą ludzi. Został mianowany prorokiem w ogrodach Edenu, który leży niedaleko Babilonu w Iraku. Była to bardzo

urodzajna ziemia, obfitująca w roślinność i odnosiła się do Dżannah, to znaczy ogród. Aniołom i pozostałym istotom zostało nakazane przez Boga podporządkowanie się Adamowi(as). Podporządkowali się wszyscy z wyjątkiem Iblisa.

Wyjaśnienie, kim był Iblis wydaje się nieuniknione jako że dużo kontrowersji jest rozpowszechnione na temat tej jednostki.

„Iblis” jest bytem, który zawiera mało dobrego i dużo złego, a który z powodu utracenia nadziei na Miłosierdzie Boga z powodu swego nieposłuszeństwa, został pozostawiony zmieszany i skonfundowany. Iblis jest często uważany za Szatana, ale w niektórych przypadkach również rozróżniany od niego. Należy zrozumieć, że Iblis nie był jednym z aniołów ponieważ został opisany w 2:35 jako nieposłuszny Bogu, a aniołowie, zostało nam powiedziane, zawsze są podległe i posłuszne(66:7). Bóg rozgniewał się na Iblisa, ponieważ również jemu nakazano służenie Adamowi(as), ale on nie był posłuszny(7:13). Co więcej, nawet jeśli nie było osobnego przykazania danego Iblisowi, to dla aniołów może być rozszerzone na wszystkie istoty, ponieważ aniołowie są opiekunami różnych części wszechświata. Przykazanie im nadane automatycznie rozszerza się na wszystkie istnienia. Iblis jest przydawkowym(określającym) imieniem nadanym złemu duchowi sprzeciwiającemu się aniołom. Został tak nazwany, ponieważ posiadał umiejętności bycia pozbawionym dobra, bycia zostawionym w pewien sposób zdeorientowanym/oszołomionym i utracił nadzieję na miłosierdzie Boga. Ten Iblis od Adama(as) nie był tym Szatanem, o którym mówi się w wersecie 37 Sury Baqarah. Jest to widoczne z powodu faktu wspomnienia przez Koran tych dwóch imion obok siebie, kiedykolwiek opowieść o Adamie(as) jest przekazywana, ale wszędzie jest zaobserwowana ostrożne rozróżnienie pomiędzy tymi dwoma. Kiedykolwiek mówi się o tej istocie, która nie lubi aniołów, odmówiła służenia Adamowi(as), nieodmiennie wspomina to imię Iblis, a kiedykolwiek mówi o istocie, która omamiła

Adama(as) i stała się środkiem wyrzucenia jego osoby z „ogrodu” jest wspomniane imię Szatana. Te rozróżnienia, które są najbardziej szczególne, i które zostały potwierdzone znajdują się przynajmniej w dziesięciu miejscach w całym Koranie(2:35,37; 7:12,21; 15:32; 17:62; 18:51; 20:117, 121; 38:75) jasno pokazują , że Iblis jest różny od Szatana, który omamił Adama(as) i który był jednym z jego własnego ludu. Gdzie indziej Koran mówi, że Iblis należał do ukrytych stworzeń Boga, w przeciwieństwie do aniołów, miał możliwości podporządkowania lub niepodporządkowania się Bogu(7:12, 13)(Komentarz w Świętym Koranie do 2:36).

Prawo przedstawione poprzez Adama(as)

Pod przewodnictwem Boga, Adam(as) zbudował Dom Boga w Arabii. On i jego naśladowcy zwrócili się do niego w czci. Ten dom zjednoczył ich i utrzymywał ich skupionych. Jest to ten sam dom, który jest obecnie nazywany Kabah w Mekce w Arabii Saudyjskiej.

Podstawowe zasady życia w społeczeństwie zostały przekazane ludziom poprzez Adama(as). Podstawowe prawa dane wszystkim ludziom poprzez Adama(as) są wspomniane w Świętym Koranie:

„Nakazano już, abyś w nim nie był głodny ani nie chodził nagi”

„Oraz abyś nie był w nim spragniony ani wystawiony na działanie słońca.”(20:119,120)

Innymi słowy, zaopatrzenie w żywność, ubranie, schronienie oraz wodę dla ludności zostało ustalone jako obowiązek władz. Tak więc poprzez Adama(as) został ustanowiony pewien porządek społeczny oraz pomyślność jego ludzi jak i następnego pokolenia. Adam(as), jak zostało to już stwierdzone, został mianowany prorokiem w Ogrodzie Edenu obok Babilonu w Asyrii lub dzisiejszym Iraku. Zostało mu dozwolone używanie wszystkiego co go zadowoli, ale zabroniono mu zbliżania się do „drzewa”, do szczególnego drzewa - pewnej rodziny.

Wydaje się ,że Adam(as), który miał wielkie pragnienie dobra dla wszystkich ludzi, zbliżył się również do zakazanej rodziny. Byli oni aroganckimi ludźmi, którzy wdali się w kłótnię z Adamem(as) i jego naśladowcami. Skończyło się to w końcu walką i lud Adama(as) musiał wyemigrować z Iraku do innego sąsiedniego kraju.

To uchybienie, chwilowe zapomnienie Adama(as) zostało wyolbrzymione przez chrześcijańskich pisarzy i odczytane jako niewybaczalny grzech. Właściwie, grzech, który każda istota ludzka dziedziczy. Biblia będąca książką posiadającą wtrącone teksty zawiera pomieszczone stwierdzenia na temat zakazanego drzewa. W Księga Rodzaju 2:17 mamy:

Ale z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy tylko zjesz z niego, na pewno umrzesz.

Przeciwnie do tego mamy w Księga Rodzaju 3:4-5:

Na to rzekł wąż do kobiety: Na pewno nie umrzecie, Lecz Bóg wie, że gdy tylko zjecie z niego, otworzą się wam oczy i będziecie jak Bóg, znający dobro i zło.

To twierdzenie na temat węża jako sprzeciwiającego się Bogu wydaje się być prawdą. Mamy w Księga Rodzaju 3:6

A gdy kobieta zobaczyła, że drzewo to ma owoce dobre do jedzenia i że były miłe dla oczu, i godne pożądania dla zdobycia mądrości, zerwała z niego owoc i jadła. Dała też mężowi swemu, który był z nią, i on też jadł.

To stwierdzenie w Biblii czyni przejrzyste jasnym, że Ewa nie Adam(as) popełniła pierwszy grzech. Dlatego też, jeśli ten grzech ma być dziedziczny, więc również ci, którzy urodzili się z kobiety włącznie z Jezusem(as) muszą go najpierw dziedziczyć. Ale istnieje wiele innych

wersetów w Biblii udowadniających, że istniał taki człowiek jak Malik Sidak Saliim, który został urodzony bez grzechu.

W kwestii grzechu Adama(as) Święty Koran jest bardzo wyraźny i niedwuznaczny. Mówi:

I zaprawdę, zawarliśmy przymierze z Adamem wcześniej, on jednak zapomniał, a nie znaleźliśmy u niego żadnego postanowienia nieposłuszeństwa wobec Nas.(20:116)

Ten werset wykazuje, że potknięcie Adama(as) było tylko błędem osądu. Było nieumyślne i niezamierzone i wcale nie celowe czy rozmyślne. Błądzić jest ludzkie. Osoba staje się grzeszna jeśli popełni to dobrowolnie i umyślnie. Dlatego teoria grzechu pierworodnego i jego dziedziczenia jest zamkiem zbudowanym nad przepaścią.

Potknięcie Adama(as) i Ewy bez wątplenia było nieumyślne i przypadkowe i na pewno nie grzechem. Jednakże odkryli oni, że działając na podstawie rad Szatana czy węża utkwili w kłopotach z pewną złą rodziną i w rezultacie musieli wyemigrować z tego miejsca. Żałowali, jednakże, i zwrócili się do Boga, który obdarował Adama(as) Jego chwałą. Bóg zwrócił się do niego również z miłosierdziem i prowadził go(20:13).

Adam (as) przekazał swoje przesłanie do ludu i odniósł sukces w swoim zadaniu. Zostało założone przez niego na tej ziemi postępowe społeczeństwo rządzone Boskimi zasadami.

3. Prorok Noe(as)

Noe(as) był mieszkańcem Iraku(Księga Rodzaju 11:9). Bardzo mało jest wiadome na temat jego dzieciństwa i młodości. Biblia mówi, że Noe znalazł chwałę w oczach Pana. Był on uczciwym człowiekiem i doskonałym w swoim pokoleniu i Noe chodził z Bogiem (Księga Rodzaju 6:9). Pojawił

się około dziewięć wieków po Adamie(as). Lud jego czasu stał się materialistyczny i uwikłany w zło moralne i społeczne. Zapomnieli o prawdziwym Stwórcy i zwrócili się do czczenia idoli. Mieli wielu bożków główni to: Ładd, Suwa, Jaghuth, Jauq, i Nasr.

Noe(as) odwiedza Dom Boga

Noe(as) odwiedził zbudowany przez Adama(as) Dom Boga. Według Al-Arzaki, Noe(as) dokonał głównych napraw Domu Boga po Potopie(Akhbar Mecca) i odprawił Pielgrzymkę(Al-Badaya 1:119). Czczenia jednego Boga odrodziło się na tym obszarze po długim czasie, a przykład Noego(as) naprawdę tchnął świeżą miłość do Boga w jego ludzi.

Noe(as) przekazuje Przesłanie Boga

Bóg mianował Noego(as) do kierowania ludem. Święty Koran mówi(7:60-64):

Posłaliśmy Noego do jego ludu, a on powiedział:,, O ludu mój, czcij Allacha. Nie masz innego boga poza nim. Doprawdy, za was lękam się kary wielkiego dnia”.

Przywódcy jego ludu powiedzieli:,, Zaiste, widzimy, żeś wyraźnie w błędzie”.

On rzekł:,, O ludu mój. Nie ma we mnie błędu, jam jest wszak Posłaniec od Pana światów.

Ja przekazuję wam posłannictwa od Pana i służę wam szczerą radą oraz wiem od Allacha to, czego wy nie wiecie.

Czy dziwicie się, że napomnienie przyszło od waszego Pana poprzez człowieka spośród was samych, aby mógł on was ostrzec, a wy byście mogli stać się sprawiedliwymi i by mogła wam zostać okazana łaska?”

Pomimo tej twardej opozycji wodzów, Noe(as) kontynuował swoje nauczanie. Jedynie garstka słabych, biednych i młodych uwierzyła w niego. Nauczał swój lud dzień i noc, i przemawiał do nich publicznie i prywatnie. Przypominał im o wielkich względach i szczodrości jakie Bóg zesłał na nich jak również ostrzegał ich o złych konsekwencjach odrzucenia Boskiego przesłania. Lecz wszystkie te nauki i ostrzeżenia, jego współczucie i troska, były przyjmowane wyśmiewaniem się, opozycją i znieważaniem. Zamiast podążać za nim, którego serce było pełne miłości dla nich, wybrali podążanie fałszywymi liderami.

Wódz jego ludu powiedział mu:

Wodzowie jego ludu, którzy nie uwierzyli, powiedzieli: „ Widzimy, że jesteś człowiekiem śmiertelnym jak my sami i widzimy, że nie poszedł za tobą nikt poza tymi, którzy- na podstawie zewnętrznego wyglądu są najubożsi z nas. Nie widzimy, abyś miał jakąkolwiek przewagę nad nami; nie uważamy, że jesteście kłamcami”.(11:28)

Noe(as) próbował przekonać ich i wygrać dla Boga. Poradził im poszukiwania przebaczenia u Pana jako że On jest wielkim Wybaczącym grzechy. Wyliczając dobrodziejstwa wiary w Jednego Boga poinformował ich, że Bóg zesła im w obfitości deszcz oraz podaruje im wzrost w bogactwie i dzieciach. Spowoduje również wzrost ogrodów i rzek aby płynęły dla nich. Następnie przyciągnął ich uwagę do stworzenia siedmiu niebios w doskonałej harmonii i umieszczenie księżyca na nim jako światła, a słońca jako lampy. W końcu przyciągnął ich uwagę do ich własnego wzrostu na ziemi i ich do niej powrotu, a potem ich zmartwychwstania. Lecz wszystkie jego rady padły na niesłyszące uszy. Ich wodzowie namówili ich do kontynuowania czczenia idoli mówiąc, że Noe(as) był tylko człowiekiem jak oni, który tylko poszukuje władzy nad nimi. Tak więc kiedy napomnienia i nauczania Noego(as) poprzez jego życie Proroka udowodniło, że jego głos trafia w ciemno, Bóg objawił mu:

I zostało Noemu objawione:,, Nikt z twego ludu nie uwierzy poza tymi, którzy już uwierzyli. Dlatego nie smuć się tym co czynili".(11: 37).

Noe(as) oferuje Wyjątkową Modlitwę

Po powiadomieniu przez Boga, że żaden z jego ludzi nie uwierzy w niego więcej, Noe(as) ofiarował następującą modlitwę do Boga (71:27-29):

I rzekł Noe:,, Panie mój, nie pozostaw na ziemi nawet jednego niewierzącego,

Albowiem jeśli ich pozostawisz, będą tylko sprowadzać Twoje sługi z właściwej drogi i będą rodzić wyłącznie grzeszników i niewiernych.

Panie mój! Przebacz mi i moim rodzicom, i temu, który wchodzi do mego domu jako wierzący, i wierzącym mężczyznom, i wierzącym niewiastom. I nie powiększaj niewiernym niczego prócz upadku".

Noe(as) buduje Arkę

Bóg nakazał Noemu(as) zbudować Arkę. Święty Koran mówi:

„Zbuduj Arkę na Naszych oczach i wedle Naszego przykazania. A nie zwracaj się do mnie w sprawie grzeszników. Oni z pewnością zostaną zatopieni".(11:38)

Natychmiast postąpił zgodnie z instrukcjami Boga i przygotował Arkę. Przywódcy jego ludu wyśmiewali ten ruch i określili to jako akt szaleństwa. Noe(as) modlił się do Boga mówiąc:

Zatem modlił się on do swego Pana: „Jestem pokonany, więc Ty przybądź mi z pomocą!"(54:11)

Budowa Arki, pod objawieniem Boga, trwała dłuższy czas. Była wykonana z desek i gwoździ:

I umieściliśmy go na tym, co zrobione było z desek i gwoździ."(54:14).

Przez cały okres budowy był wyśmiewany przez Przywódców swego ludu:

I zaczął budować Arkę, a za każdym razem, gdy przechodzili obok wodzowie jego ludu, szydzili zeń. On mawiał: „ Skoro wy teraz szydzicie z nas, nadejdzie taki czas, kiedy to my będziemy się z was wyśmiewać, tak jak wy wyśmiewacie się z nas obecnie.”(11:39)

Potop

Bóg usłyszał modlitwy Noego(as) i wkrótce w wyznaczonym czasie, Bóg otworzył bramy nieba i deszcz padał w wielkiej obfitości. A ziemia pękła i wylały się strumienie wody i obie wody spotkały się zgodnie z dekretem Boga(54:12-13). Bóg dalej kierował Noem(as):

Weź do Arki dwoje z każdego gatunku, samca i samicę, i swoją rodzinę, z wyjątkiem tych, przeciwko którym wypowiedziane już zostało słowo, jak i tych, którzy wierzą”. A uwierzyło weń jedynie niewielu. (11:41)

I znowu:

I powiedział on: „Wejdźcie do Arki. W imię Allacha niechaj będzie jej droga i jej lądowanie. Mój Pan jest niechybnie Najbardziej Przebaczając, Litościwy”.(11:42)

Dlatego w tej części świata pojawił się wielki potop. Potęga przywódców i ich arogancja została udaremniona przez Boga. Potop pochłoniął wszystkich przeciwników Noego(as) włącznie z jego niewierzącym synem, podczas gdy Noe(as) oraz jego wyznawcy zostali wybawieni. Ich arka zakotwiczyła na górze Al-Dżudi. Dżudi jest wysokim masywem górskim w dystrykcie Bohtan, około 40 kilometrów na północny wschód od Dżazirah ibn Omar(współczesne Cizie, u źródeł Tygrysu obok syryjsko-tureckiej granicy) na 37 stopniu wschodniej długości geograficznej i 30 stopniu północnej szerokości geograficznej. Zawdzięcza swoją sławę tradycji mezopotamskiej, która identyfikuje ją, a nie górę Ararat, jako górę na

której osiadła Arka Noego(as). Starsze objaśnienia(interpretacje) tekstów(filozoficznych) identyfikują górę, która teraz nazywana jest Dżudi lub według autorytetów chrześcijańskich góry Gordyene, jako apobaterion(z greckiego: miejsce schodzenia) Noego(as) (Encyklop. Islamu, vol. I, str.1059). Tradycja Babilońska również umieszcza górę Al-Judi w Armenii(Enc. Żydowska pod „Ararat”). Biblia przyjmuje, że Babilon był miejscem gdzie żyli potomkowie Noego(as)(Genezis 11:9). Święty Koran mówi:

(...)I wody zaczęło ubywać i sprawa została rozstrzygnięta. Arka zaś spoczęła na Al-Judi(...)(11:45)

Historię potopu w kilku wariantach można znaleźć prawie we wszystkich krajach. Przyczyną tego jest to, że kiedy potomkowie Noego(as) oraz ci z jego towarzyszy, którzy byli założycielami ludzkiej cywilizacji rozproszyli się po innych ziemiach (jako że posiadali większą potęgę niż ludzie już tam żyjący) albo wyeliminowali rdzennych mieszkańców albo ich wchłonęli. W ten sposób musieli przedstawić dla wszystkich krajów, które podbili ich własne tradycje i zwyczaje. Później ta tradycja na temat potopu musiała przejść do innych krajów. Wraz z upływem czasu, jednakże imigranci przerwali jakikolwiek kontakt z ich rodzimym domem, a katastrofa zaczęła być uważana jako lokalne wydarzenie, z takim rezultatem, że lokalne imiona osób i miejsc zostały umieszczone zamiast imion oryginalnych. Tak więc potop nie był ogólnoswiatowym wydarzeniem. Nie należy również tradycje innych krajów traktować tak, jakby mówiły o oddzielnych powodziach.

Prawo przedstawione poprzez Noego(as)

Noe(as) był Prorokiem przynoszącym Prawo(Szariat). Prawo to zostało mu objawione, ponieważ w jego czasach ludzki umysł osiągnął taki poziom rozwoju, że był w stanie zrozumieć i mieścić w sobie Boże Atrybuty.

Prawo wprowadzone przez Noego(as) nie zachowało się. Jednakże wydaje się, że zawierało podstawową zasadę Jedności Boga. Prawo Noego(as) było odpowiednie do jego czasów. Zostało przekształcone i rozwinięte we właściwym czasie aby służyć przyszłym potrzebom.

Prawo wprowadzone przez niego pozostawało w mocy około tysiąca lat:

My zaś istotnie wysłaliśmy Noego do jego ludu, a pozostawał wśród nich przez tysiąc lat bez lat pięćdziesięciu(...)(29:15).

Wielu Proroków przestrzegało jego prawa dopóki Bóg nie objawił nowego. Przedłużyło się aż do czasów Abrahama(as), który był z jego grupy:

I, zaprawdę, z jego grupy pochodzi Abraham(37:84)

Wydaje się, że pierwsze pięćdziesiąt lat rządów Noego(as) były latami powszechnego postępu duchowego i odnowy. Po rozpoczęciu moralnego schyłku i degeneracji, jego wyznawcy stali się stopniowo zdegradowani moralnie, aż ich degeneracja została zakończona po dziewięciuset latach.

4. Prorok Abraham(as)

Wyznawcy trzech głównych religii na świecie, judaizmu, chrześcijaństwa i islamu, zachowują dla Abrahama wielki szacunek i cześć. Był mieszkańcem Ur. Ur w dzisiejszych czasach nazywane jest Al-Muqayyar(lub Mughair) i leży około dwieście mil na południowy wschód od Bagdadu w Iraku.

Abraham(as) wychowywał się w domu swego wuja Azara. Biblia wspomina różne imiona ojca Abrahama jak Terah(Genezis 11:26), Tharah(Łukasz 3:34) a kościelna historia wspomina Adara jako jego ojca. Święty Koran wspomina Azar jako jego Ab(26:87). Ab po arabsku odnosi się na równi do ojca, wujka i dziadka. Jego wujek ze strony taty prowadził sklep gdzie figurki bożków były sprzedawane. Abraham (as) obserwował wyrób bożków w domu swego wuja. Te bożki były wykonywane przez ludzi i

sprzedawane ludziom jako ich bogowie. Jednego dnia jego wujek zostawił Abrahama(as) w sklepie aby obsługiwał klientów. Pewien stary człowiek wszedł do sklepu i powiedział *Chcę kupić bożka*. Abraham(as) zapytał go *Którego chciałbyś mieć?* Abraham(as) pokazał mu bożka. Miał zamiar już kupić tego bożka kiedy Abraham(as) zapytał go *Ile masz lat?* Człowiek odpowiedział *Siedemdziesiąt lat*. Na to Abraham(as) odpowiedział: *Ten bożek został zrobiony dopiero wczoraj. Nie czujesz wstydu kiedy kłaniasz się przed bożkiem który ma jeden dzień?* Te słowa Abrahama wywarły duży wpływ na starym człowieku, nie kupił on bożka i wrócił do domu. Taka była niechęć Abrahama(as) do bożków w czasie jego młodości. Wypowiadał czasami swoje niezadowolenie. Na początku dyskutował o tej kwestii w bardzo uprzejmy sposób, ale potem miał twardą dyskusję ze swoim wujem. Ignorował on najczęściej takie religijne dyskusje, ale w końcu ostrzegł Abrahama(as) o surowych konsekwencjach tego. Jednakże, wuj Abrahama(as) był pod bardzo dużym wrażeniem jego szlachetnego charakteru i zaproponował mu swoją córkę Sarę za żonę.

Abraham(as) powołany na Proroka

Abraham(as) prowadził pobożne życie i był zawsze zaangażowany w czynienie dobra. Chadzał ścieżką prawości, ale większość ludzi w jego czasie było skierowana ku materializmowi. Jedność Boga nauczana przez Noego(as) zniknęła z powierzchni ziemi, a ludzie błądzili po omacku, zajmując się czczeniem idoli. Bóg mianował Abrahama(as) na Proroka aby zdeptać czczenie bożków w społeczeństwie.

Abraham od samego dzieciństwa czuł wstręt do bożków, a teraz zostało mu zleczone wykorzenienie czczenia bożków ze społeczeństwa. Nie marnował czasu i zabrał się za to zadanie bardzo szczerze. Poszedł do swojego teścia i powiedział:

„ Czy bierzesz sobie bożków za bogów? Zaiste widzę, że ty i twój lud jesteście w błędzie”.

Mówił publicznie i prywatnie o bezcelowości czczenia bożków. Jego metodą argumentacji był zazwyczaj sarkazm(6: 77-80):

A kiedy pociemniała nad nim noc, ujrzał gwiazdę. Rzekł:,, Czy to może być mój Pan?'' Lecz kiedy zaszła, powiedział:,, Nie lubię takich, którzy zachodzą''.

A kiedy ujrzał jak wschodzi księżyc, rzucając światło, rzekł:,, Czyż to może być mój Pan?'' Kiedy ten jednak zaszedł, powiedział: ,, Jeśli mój Pan mnie nie poprowadzi, z pewnością będę jednym z tych, którzy schodzą z drogi''.

A kiedy ujrzał jak wschodzi słońce, rzucając światło, rzekł:,, Czy to może być mój Pan? To jest największe; Lecz kiedy i ono zaszło, powiedział:,, O ludu mój! Z całą pewnością pozbyłem się tego, co wy łączycie z Bogiem''.

,, Zwróciłem swe oblicze do Tego, który stworzył niebiosa i ziemię, zawsze skłaniając się ku Allachowi, i nie jestem jednym z tych, którzy Jemu przypisują bogów''.

Dyskusja z Ludem

Pod przewodnictwem Boga, Abraham(as) kontynuował pilnie swą misję. Jedna z jego wspaniałych debat jest odnotowana w Świętym Koranie w 21:53-58.

Należy pamiętać, że Abraham(as) zawsze przemawiał do czcicieli bożków z ironią i sarkazmem. W tej rozmowie wydaje się napominać jego lud i uświadomić im bezcelowość ich bałwochwalczych praktyk, najpierw poprzez potłuczenie bożków, a następnie przez wyzwanie ich gorących zwolenników do zadania pytań bożkom, jeśli mogą mówić aby powiedzieli kto ich potłukł.

Abraham (as) wrzucony w ogień

To rozwścieczyło jego przeciwników. Przywódcy, zamiast zaakceptowania prawdy, wpadli we wściekłość i powiedzieli:

„ Niechaj zatem spadnie wstyd na was oraz na to, co czcicie oprócz Allacha! Czy nie rozumiecie?”

Powiedzieli: „Spal go i udziel pomocy twoim bogom, jeśli w ogóle chcesz coś zrobić”.

Powiedzieliśmy: „O ogniu, ty stań się źródłem spokoju i bezpieczeństwa dla Abrahama!”

Oni knuli zły plan przeciw niemu, lecz My uczyniliśmy ich najbardziej przegranymi.(21:68-71)

Bóg zniweczył ich plany i uratował Abrahama(as)

W jaki sposób ogień stał się zimny, nie zostało nam powiedziane. Mógł ugasić go deszcz w odpowiednim czasie lub jakiś deszczowy huragan. Jakiegokolwiek to było wydarzenie, Bóg spowodował takie okoliczności, które doprowadziły do oswobodzenia Abrahama(as). Istnieje zawsze element tajemniczości w niebiańskich cudach; a sposób w jaki Abraham(as) został uratowany z ognia był rzeczywiście wielkim cudem. To, że Abraham(as) został wrzucony do ognia jest potwierdzone nie tylko przez Żydów, ale również przez wschodnich chrześcijan(25 drugiego Kanuun czyli 25 Styczeń jest wyróżniony w kalendarzu syryjskim dla upamiętnienia tego wydarzenia (Hyde, De Rel, Vet Pers., str. 73)

Abraham (as) miał siedemdziesiąt pięć lat, kiedy Bóg nakazał mu migrację. Wyruszył z Ur (Mezopotamia) do Harran, a stamtąd do Kanaanu, który Bóg zarządził, aby dać jego potomkom. Ta podróż miała dokładny cel. W celu wykonania planu Bożego oraz życzenia, wszyscy wielcy prorocy i ich zwolennicy, w takim czy innym czasie, musieli wyemigrować ze swoich domów. W ten sam sposób Abraham (niech spoczywa w pokoju) został poproszony o migrację.

Abraham (niech spoczywa w pokoju) wyemigrował z Ur z kilkoma wybranymi członkami, w tym jego bratankiem Lotem. Dotarli do Egiptu.

Król był pod wrażeniem Abrahama i ofiarował mu kilka prezentów oraz Królewską Panią imieniem Hagar.

Abraham (niech spoczywa w pokoju) i Sarah nie mieli żadnych dzieci, więc gdy Hagar została przedstawiona Abrahamowi (niech spoczywa w pokoju) przez króla Egiptu, Sarah poślubiła ją Abrahamowi (niech spoczywa w pokoju) tak, aby mogli oni mieć dziecka. Abraham (niech spoczywa w pokoju) miał osiemdziesiąt pięć lat, kiedy ożenił się z Hagar. Wszyscy oni poważnie błagali Boga o sprawiedliwe potomstwo. Biblia wspomina bezdzietny stan Abrahama (as) w następujący sposób:

Potem rzekł Abraham: Przecież nie dałeś mi potomstwa, więc mój domownik będzie dziedzicem moim.

Wówczas doszło go słowo Pana: Nie ten będzie dziedzicem twoim, lecz ten, który będzie pochodził z wnętrzości twoich, będzie dziedzicem twoim.

Potem wyprowadził go na dwór i rzekł: Spójrz ku niebu i policz gwiazdy, jeśli możesz je policzyć! I rzekł do niego: Tak liczne będzie potomstwo twoje. (Księga Rodzaju 15:3-5)

Bóg wysłuchał ich modlitw. Anioł rozmawiał z Hagar i powiedział, mówi Biblia:

Rzekł jeszcze do niej anioł Pański: Oto poczęłaś i urodzisz syna, i nazwiesz go Ismael, bo Pan usłyszał o niedoli twojej. (Księga Rodzaju 16:10,11)

Pierwsze dziecko urodziło się Abrahamowi(as) z Hagar. Biblia mówi:

"Abraham miał osiemdziesiąt sześć lat, gdy Hagar urodziła Izmaela Abrahamowi." (Księga Rodzaju 16:16).

Obietnice Boga z Sarą i Hagar

Po narodzinach Ismaela, Sarah starszej żonie Abrahama, również Bóg obiecał dziecko. W rzeczywistości wiele obietnic zostało im dane dla ich potomstwa. W Księdze Rodzaju, 17:16-20 mamy:

I będę jej błogosławił i dam ci z niej syna. Będę jej błogosławił i stanie się matką narodów, od niej pochodzić będą królowie narodów.

Wtedy Abraham padł na oblicze swoje i roześmiał się, bo pomyślał w sercu swoim: Czyż stuletniemu może urodzić się dziecko? I czyż Sara, dziewięćdziesięcioletnia, może rodzić?

I rzekł Abraham do Boga: Oby tylko Ismael pozostał przy życiu przed twoim obliczem!

Na to rzekł Bóg: Nie! Ale żona twoja Sara urodzi ci syna i nazwiesz go imieniem Izaak, a Ja ustanowię przymierze moje z nim jako przymierze wieczne dla jego potomstwa po nim.

Co do Ismaela, wysłuchałem cię: Oto pobłogosławię mu i rozplenię go, i rozmnożę go nad miarę. Zrodzi on dwunastu książąt, i uczynię z niego naród wielki.

Abraham (as) osiedla swego jedynego syna w Mekce.

Abraham (niech spoczywa w pokoju) nie zrobił nic, z własnej woli, raczej czynił jak było nakazane przez Boga. Wziął Izmaela i jego matkę Hagar do wyznaczonej ziemi w odludnej Arabii i podczas osiedlania ich tam oferował następującą modlitwę:

„Panie nasz, umieściłeś część mojego potomstwa w jałowej dolinie nieopodal Twojego Świętego Domu, Panie nasz, aby przestrzegali Modlitwy. Uczyń zatem, aby serca ludzi zwróciły się ku nim oraz daj im owoce, aby byli wdzięczni.

*„Panie nasz, Ty z pewnością wiesz co skrywamy, a co pozwalamy poznać. Nic nie jest ukryte przed Allahem, czy to na ziemi, czy w niebie.”
(14:38-39)*

Izmael był jeszcze dzieckiem kiedy Abraham, w posłuszeństwie dla Boskiego nakazu i dla spełnienia Boskiego planu, przywiódł go i jego matkę Hagar do ponurego i nieurodzajnego terenu, gdzie obecnie mieści

się Mekka. W owym czasie nie było tam żadnych oznak życia i brak sposobów pozyskania pożywienia(Bukhari). Lecz Bóg zaplanował tak, iż miejsce to powinno stać się sceną działań ostatniego Boskiego przesłania dla ludzkości. Izmael został wybrany jako maszyna do wprowadzenie w życie tego Boskiego planu.

Modlitwa ta została wykonana w czasie kiedy to ani jedno źdźbło trawy mogło być zobaczone na wiele mil dookoła Mekki. Do tej pory prorocstwo to spotkało się ze spełnieniem w fenomenalny sposób, jako że wielki wybór owoców dociera do Mekki o każdej porze roku.

Jest odnotowane w historii, że kiedy Abraham(as) zostawił swoje dziecko i żonę w tej nieurodzajnej ziemi, Hagar biegła za nim i pytała Abrahama, *Czy zostawiasz nas tutaj?* Nie odpowiedział. Wtedy ona zapytała go ponownie, *Czy zostawiasz nas tutaj na rozkaz Boga?* Abraham(as) tylko wskazał na niebo. Zrozumiała to i powiedziała, *Zatem Bóg nie zmarnuje nas*, i wróciła do dziecka. Jaką wierną kobietą była! Ufała Bogu, że On zaopatrzy ją we wszystkie niezbędne rzeczy i ochroni ich. Dziecko rosło w tej atmosferze, w tych warunkach a we właściwym czasie to miejsce stało się miastem.

Abraham(as) poświęca swego syna

Abraham(as) zobaczył sen, że zarzyna swego syna. Kiedy Ismael miał 12 lat, Abraham przyjechał ich odwiedzić i wspomniał o swoim śnie. Święty Koran wspomina całe wydarzenie w następujący sposób:

I modlił się: „, Panie mój, daj mi sprawiedliwego syna”.

Daliśmy mu więc dobrą nowinę o synu cierpliwym.

A kiedy był na tyle dojrzały aby z nim chodzić, on rzekł: „, O mój drogi synu, widziałem we śnie jak składam cię w ofierze. Rozważ zatem to, co o tym sądzisz!” Ten odrzekł: „,O ojciec mój, czyń tak, jak ci się nakazuje. Jeżeli Allah pozwoli, stwierdzisz, że jestem wytrwały w wierze”.

I kiedy oni obaj podporządkowali się Woli Bożej, a Abraham rzucił go głową na ziemię,

My zawołaliśmy doń: „ O Abrahamie, Istotnie wypełniłeś ten sen” . W ten sposób rzeczywiście nagradzamy tych, którzy czynią dobro. (37: 101-106)

Z kolei Biblia mówi:

I rzekł: Weź syna swego, jedynaka swego, Izaaka, którego miłujesz, i udaj się do kraju Moria, i złóż go tam w ofierze całopalnej na jednej z gór, o której ci powiem.(Księga Rodzaju 22:2)

W tym samozaprzeczącym się oświadczeniu , Izaak został wspomniany jako jedyny, podczas gdy rzeczywistość jest taka, że Izaak nie był w żadnym czasie jedynym synem Abrahama. Jedynym synem był Izmael, który był 13 lat starszy niż Izaak. Jest jasnym z Biblii i Świętego Koranu, że wydarzenie to miało miejsce, kiedy syn był w stanie wykonywać trochę pracy wraz ze swym ojcem. To ustala wiek tego dziecka w czasie tego wydarzenia na około 12 lat. A to był Izmael, który był jedynym synem Abrahama(as), a do wieku 12 lat Izaak nawet się jeszcze nie urodził. Jednakże, po tym wydarzeniu Bóg obdarzył Abrahama(as) dobrymi wiadomościami o narodzinach Izaaka. Święty Koran mówi:

I przekazaliśmy mu dobrą nowinę o Izaaku, Proroku, i jednym ze sprawiedliwych.(37:113)

Rok później, kiedy Abraham(as) miał 100 lat, urodził się Izaak. Księga Rodzaju 22:6 mówi nam, że syn ofiarowany jako poświęcenie nie był niemowlęciem. W rzeczywistości dźwigał drewno na całopalenie na swojej głowie, a Księga Rodzaju 22:12 opisuje, że syn ofiarowany jako poświęcenie był jedynym synem. Tutaj nie wspomniano żadnego imienia. W czasie poświęcenia Abraham(as) miał 99 lat, a jedynym synem jakiego miał w owym czasie był Izmael. Wydaje się, że pisarze Biblii, chcąc przywłaszczyć sobie zasługi poświęcenia, celowo zmienili Izmaela na Izaaka oraz Marwah, wzgórze w pobliżu Mekki na Marwah.

Co więcej, w ceremoniach religijnych żydów i chrześcijan nie został znaleziony żaden ślad przypuszczalnego poświęcenia Izaaka przez Abrahama. Muzułmanie, którzy są duchowymi spadkobiercami Izmaela, wspominają z wielkim zaangażowaniem, poprzez ubijanie każdego roku dziesiątego dnia miesiąca księżycowego Dhul-Hizzah na całym świecie barany i kozły, jego zamierzone poświęcenie. To powszechne poświęcenie przez muzułmanów czworonogów ustanawia, ponad wszelką wątpliwość fakt, że to był Izmael, a nie Izaak, którego Abraham(as) chciał ofiarować jako ofiarę.

W rzeczywistości, nie wymagano od Abrahama(as) wypełnienie jego wizji w dosłownym znaczeniu. Było to tylko praktyczny pokaz jego intencji i gotowości poświęcenie jego syna, który był upragniony przez niego. Wizja ta została już symbolicznie wypełniona poprzez zostawienie Hagar i Izmaela przez Abrahama(as) w dolinie Mekki, ziemi wyludnionej spieczonej i nieurodzajnej. Innym celem nakazu Boskiego danego Abrahamowi(as), najpierw poświęcenia syna, a potem powstrzymania się od tego, było obalenie ofiar z ludzi, najbardziej niehumanitarnej praktyki szeroko rozpowszechnionej wśród większości nacji w owym czasie.

Abraham(as) jako Prorok Przynoszący Prawo

Abraham(as) postępował zgodnie z Prawem Noego(as) przez pięćdziesiąt lat. Później, kiedy Bóg wypróbował go poprzez pewne przykazania, które wypełnił, Bóg powiedział:

I przypomnijcie sobie, kiedy Pan wypróbował Abraham przy pomocy pewnych poleceń, które on wypełnił. Pan rzekł: „Uczynię cię przywódcą ludzi”. Abraham spytał: „A spośród mego potomstwa?” Bóg odpowiedział: „ Moje przymierze nie dotyczy odstępców”.(2:125)

W wielkiej próbie poświęcenia swego jedynego syna, postępowanie Abrahama(as) udowodniło swoją doskonałość. Czas wymagał nowego prawa, więc Bóg wybrał do tego Abrahama(as). Dom Boga stał się ruiną i

wymagał naprawy. Zgodnie z nakazem Boga, Abraham(as) oraz Izmael odbudowali go na starych fundamentach(2:128). Bóg radował się z niego, mówiąc:

I przypomnij sobie, kiedy przypisaliśmy Abrahamowi miejsce Domu i powiedzieliśmy:,, Niczego nie łącz ze Mną i utrzymuj dom Mój w czystości dla tych, którzy dopełniają okrążeń oraz tych, którzy wstają i którzy kłaniają się i padają na twarz w Modlitwie.(22:27)

Abraham(as) obwieszcza Pielgrzymkę(Hadž) dla ludzkości

Bóg ustanowił pielgrzymkę(Hadž) dla ludzkości poprzez Abrahama. Rozkazał mu mówiąc:

,, Głoś ludziom Pielgrzymkę. Przybędą do ciebie pieszo i na wszelkim nędznym wielbłądzie, idąc z każdej odległości, głęboką drogą(2:28)

W ten sposób pielgrzymka jako instytucja rozpoczęła się wraz z Patriarchą Abrahamem(as) i jest kontynuowana bez żadnej przerwy do dziś dnia. Zgromadzenie w Mekce setek tysięcy muzułmanów każdego roku z każdego najodleglejszego kraju daje niezbite świadectwo o spełnieniu tego proroctwa.

Szariat(Prawo) Abrahama(as)

Prawa przedstawione przez Abrahama(as) były zawarte w pismach, ale te nie zostały zachowane jako że były przeznaczone tylko na określony przedział czasu. Jednakże są wspomniane jako pisma Abrahama(as) w Świętym Koranie(87:20). Święty Koran mówi nam, że pisma zawierały następująco:

Zaprawdę, ten w istocie będzie dobrze żył, który się oczyszcza

I pamięta o imieniu swego Pana i składa Modlitwy.

Wy jednak wolicie życie tego świata,

Podczas gdy Życie Przyszłe jest lepsze i trwalsze.

Oto, czego rzeczywiście naucza się w poprzednich Pismach,

Pismach Abrahama i Mojżesza. (87:15-20)

Abraham(as) nauczał swój lud prostej formy jedności Boga. Prawa Abrahama(as) pozostały w mocy aż do czasów Mojżesza(as), kiedy to zostało wprowadzone nowe prawo.

Wzrost i upadek potomstwa Abrahama(as)

Abraham(as) był bardzo zatroskany odrodzeniem swojego ludu. Błagał Boga mówiąc:

I przypomnijcie sobie, kiedy Abraham powiedział:,, Panie mój, pokaż mi, jak dajesz życie zmarłym". Bóg odpowiedział:,, Czyż nie wierzysz?" Abraham odrzekł:,, Tak, lecz proszę o to, by moje serce mogło uspokoić się. Bóg odrzekł:,, Weź cztery ptaki i uczyni, by przywiązały się do ciebie. Potem każdego z nich zanieś na wzgórze. Następnie zawołaj je- przybędą do ciebie w pośpiechu. Wiedźcie, że Allah jest Potężny i Mądry.(2:261)

Jest to wizja Abrahama(as), w której zostało mu pokazane sposób w jaki szkolić jego wyznawców i odnowić ich.

Interpretacja „weź cztery ptaki” w wizji znaczy, że jego potomkowie powstaną i upadną cztery razy, fenomen, który był obecny dwukrotnie pomiędzy Izraelitami oraz będzie powtórzony dwukrotnie później pomiędzy wyznawcami Świętego Proroka Islamu (saw), który był spadkobiercą Abrahama(as) poprzez Izmaela. Władza żydów, została zgnieciona dwa razy, najpierw przez Nebuchadnezzara a potem przez Tytusa(17:5-8) (Encyklop. Brit. pod „żydzi”). Za każdym razem Bóg podnosił ich po upadku. Druga odnowa została przyniesiona przez Konstantyna, rzymskiego cesarza, który przyjął chrześcijaństwo. Podobnie, moc Islamu została najpierw okrutnie wstrząśnięta kiedy Bagdad poddał się hordom tatarskim, ale wkrótce odzyskał siły po miażdżącym podmuchu. Wnuk Halaku tego, który obrabował Bagdad, przyjął Islam. Drugi upadek przyszedł potem, kiedy nastąpił ogólny i

hurtowy upadek muzułmanów zarówno na duchowym jak i politycznym polu(Komentarz do 2:262). Bóg powołał Obiecanego Mesjasza(ra) w dniach ostatnich dla drugiego odrodzenia Islamu, które ma zostać osiągnięte poprzez pokojowe środki.

Obiecane Zwycięstwo

Święty Koran twierdzi:

I napisaliśmy już w Księdze Dawida, po Przypomnieniu, że moi sprawiedliwi słudzy odziedziczą ten kraj.(21:106)

Jest to dekret Boski i nikt nie może odmienić dekretu Boga. W naszej ocenie serca mieszkańców Palestyny zostaną zdobyte jedynie przez prawdziwy Islam, to jest, Ahmadiyya, a ci prawdziwie sprawiedliwi wyznawcy Boga odziedziczą ją. Nie stanie się to jednakże z pomocą armat czy bomb.

Modlitwa Abrahama(as) o Wielkiego Proroka spośród jego potomstwa

Święty Koran mówi:

„ I, Panie nasz, powołaj spośród nich Posłańca – spośród tych, którzy potrafią zrozumieć Twoje Znaki oraz nauczać Księgi i Mądrości oraz którzy mogliby je oczyszczać . Zaprawdę, Tyś jest Potężny, Mądry”.(2:130)

W powyższym wersecie Abraham(as) modlił się o wielkiego Proroka ze szczególnymi misjami. Zostało to później wypełnione w osobie Mohammeda(saw), potomka Izmaela, któremu ogniste/płomienne prawo (Księga Powtórzonego Prawa/ Piąta Księga Starego Testamentu 33:2) dla całej ludzkości zostało objawione w formie Świętego Koranu.

5. Prorok Mojżesz(as)

Izraelici żyli w niewoli w Egipcie. Faraon uciskał ich w bardzo twardych i trudnych warunkach. Aby zachować kontrolę nad Izraelitami, jednym z zarządzeń powziętych przeciwko nim było to, że Izraelickie dzieci płci męskiej były zabijane. Faraon rozkazał akuszerkom wykonywać to złe zadanie cicho, od razu przy narodzinach dzieci Izraelitów (Exodus, II Księga Mojżeszowa 1:16). Lecz wola Boga powstrzymała akuszerki przed dokonaniem tego złego czynu. Kiedy Faraon dowiedział się o tym, wydał rozkaz do swego ludu, mówiąc:

Wtedy faraon nakazał całemu swojemu ludowi: Każdego chłopca, który urodzi się u Hebrajczyków wrzucicie do Nilu, a każdą dziewczynkę pozostawcie przy życiu. (Exodus, Druga Księga Mojżeszowa 1:22)

W Świętym Koranie mamy:

Zaprawdę, Faraon postępował na ziemi wyniośle i podzielił jej lud na części. Próbował osłabić jedną jego część, zabijając jego synów, a pozostawiając przy życiu niewiasty. Był on niechybnie jednym z intrygantów. (28:5)

Taka była sytuacja w Egipcie kiedy Mojżesz(as) urodził się w domu Imrana w czasie despotycznych rządów Ramzesa II. Bóg zdecydował pomóc słabym Izraelitom i przynieść całkowitą zmianę w ich sytuacji. Zostali wyzwoleni z niewoli Faraona.

Sposoby Boga są tajemnicze, a człowiek nie jest w stanie ich dostrzec. Sprawa uwolnienia Izraelitów jest cudowna. Pokazuje to bez żadnej wątpliwości, iż zawsze nadchodzi wykonanie decyzji Allacha i żadna moc nie może być przeszkodą na drodze ich spełnienia się.

Spójrzmy jak rozwijały się wydarzenia w celu wyzwolenia Izraelitów.

Święty Koran mówi, że w czasie narodzin Mojżesza(as), Bóg objawił do jego matki mówiąc:

I pokierowaliśmy matką Mojżesza dzięki objawieniu: „Karm go piersią, a kiedy będziesz się o niego bać, wrzuc go do rzeki i nie obawiaj się ani nie żałuj, albowiem My oddamy ci go oraz uczynimy go jednym z Posłańców”.(28:8)

Stary Testament, choć przeszedł wiele zmian, nadal zawiera następujące oświadczenie:

A gdy nie mogła ukrywać go dłużej, sporządziła dla niego koszyk z trzciny i powlekała go żywicą i smołą, a włożywszy weń dziecko, położyła go w sitowiu na brzegu Nilu.

Siostra zaś jego stanęła z daleka, aby wiedzieć co się z nim stanie.

I zeszła córka faraona, aby się kąpać w Nilu, a służące jej przechadzały się nad brzegiem Nilu. Gdy ujrziała koszyk w sitowiu, posłała swą służącą aby go przyniosła.

Gdy otworzyła , zobaczyło dziecko, a był to chłopiec, który płakał. I ulitowała się nad nim, mówiąc: Jest to jedno z dzieci hebrajskich.

Wtedy siostra jego rzekła do córki faraona: Czy mam pójść i zawołać Ci kobietę, mamkę hebrajską, by ci karmiła to dziecko?

I rzekła do niej córka faraona: Idź! Dziewczyna poszła i zawołała matkę dziecka.

I rzekła do niej córka faraona: Zabierz to dziecko i wykarm mi je, a ja dam ci należną zapłatę. Wzięła więc dziecko i wykarmiła je.

A gdy dziecko podrosło, przyprowadziła je do córki faraona; ta zaś miała go za syna. I nazwała go Mojżesz, mówiąc: Wyciągnęłam go z wody. (Exodus, Druga Księga Mojżeszowa, 2:3-10)

To oświadczenie z Biblii jest bardzo bliskie w swojej istocie do tego co mamy w Świętym Koranie jako dokładny zapis o Mojżeszu(as).

Matka Mojżesz był bardzo szczerze wierzącą osobą i miała żywy kontakt z Bogiem. Po narodzinach Mojżesza(as) nakarmiła go piersią jak Bóg nakazał jej, a potem bez żadnego wahania umieściła noworodka Mojżesza w arce(28:8, 20:40), puściła na rzekę i nakazała swojej córce podążać za nią. Córka obserwowała arkę w taki sposób, że nikt nie mógł tego zauważyć. Arka została wyłowiona przez członka rodziny Faraona, który to kąpał się w rzece. Arka została przyniesiona do pałacu Faraona, gdzie jego żona zobaczyła to piękne Izraelickie dziecko. Była zachwycona dzieckiem i błagała męża mówiąc:

A żona Faraona rzekła: „On będzie radością dla mnie i dla ciebie. Nie zabijaj go. Być może okaże się on dla nas pożyteczny albo może weźmiemy go sobie za syna”. A nie znali Naszego celu.(28:10)

Następnie posłała po mamkę dla dziecka. Dziecko nie zaakceptowała żadnej z tych, które przysły. W międzyczasie siostra Mojżesza(as) postarała się dostać tam i zaoferowała pewne rozwiązanie problemu mówiąc:

I my postanowiliśmy już, że on odrzuci mamki, więc ona rzekła:,, Czy mam was pokierować do domu ludzi, którzy go wam przyniosą i będą mu szczerze dobrze życzyć?“(28:13)

Zgodzili się i Faraon zwrócił się do matki Mojżesza(as) o opiekę i wychowanie dziecka. Zgodziła się chętnie na ich propozycję i dziecko zostało przekazane jej na wychowanie i uczenie na koszt Faraona. Matka Mojżesza(as) była tak zachwycona powrotem swego dziecka zgodnie z obietnicą Allacha, że z trudnością panowała nad emocjami. Jej wiara w Allacha stała się jeszcze bardziej stała. Była w pełni przekonana, że to dziecko, we właściwym czasie, stanie się prorokiem Allacha, zgodnie z tym o czym Allach ją wcześniej poinformował.

Nie szczędziła więc trudu w wychowaniu dziecka w najlepszy możliwy sposób. Mojżesz(as) miał tak świętą matkę do życzliwej opieki i

przewodnictwa oraz potężnego monarchę jako opiekuna do wieku męskiego. Zdrowy wpływ jego matki, był nadrzędny w stosunku do złych sposobów i zachowań jego opiekuna monarchy. Z pałacu rozwinął głównie cechy potęgi i mocy oraz waleczności z jednej strony, a naukę dobrego zachowania i samokontrolę od swojej pobożnej matki z drugiej strony.

W miarę jak Mojżesz(as) dorastał do okresu dojrzałości jego obserwacje życia codziennego ludności Egiptu stały się wytężone. Był w stanie zobaczyć bardzo wyraźnie metody okrutnego traktowania Izraelitów. Cała atmosfera w Egipcie rozwinęła się całkowicie przeciwko Izraelitom, nawet zwyczajni Egipcjanie dokonywali okrucieństw przeciwko nim. Mojżesz (as) miał bardzo dużo wstrętu do prześladowań i był bardzo pomocny w stosunku do słabszych. Pewien przypadek, dla zilustrowania tego, może być interesujący. Święty Koran mówi:

Pewnego dnia wyszedł on do miasta w takim czasie, kiedy jego mieszkańcy byli w stanie nieuwagi. Znalazł tam dwóch mężczyzn walczących – jeden z jego własnej grupy, a drugi z jego spośród jego wrogów. Ten, który był spośród jego grupy, wołał go na pomoc przeciwko temu, który był spośród jego wrogów. Zatem Mojżesz uderzył tego ostatniego pięścią i w ten sposób zabił go. Wówczas Mojżesz rzekł: „Oto dzieło Szatana. On rzeczywiście jest wrogiem, jawnym zwodzicielem”.(28:16)

Mojżesz(as) nie miał intencji zabijania tego Egipcjanina, ale jego pojedynczy cios pięścią spowodował śmierć Egipcjanina. Z tego powodu Mojżesz(as) stał się bardzo smutny i błagał Boga o wybaczenie oraz uczynił solenną obietnicę Mu mówiąc „Nie będę nigdy pomocnikiem winnego”. Następnego dnia wyszedł z domu, ale z powodu zaistniałej sytuacji będąc czujnym. Nagle usłyszał wołanie o pomoc tego samego Izraelitę, który ponownie był zaangażowany w jakiś spór z kolejnym Egipcjaninem. Mojżesz(as) powiedział mu „Jesteś z pewnością osobą kierowaną niewłaściwą drogą”. A gdy Mojżesz(as) podjął decyzję, aby

uchwycić tego człowieka, który był wrogiem ich, Izraelita ten pomyślał, że Mojżesz (as) miał zamiar przytrzymać go, zawołał głośno „O Mojżeszu (as), czy zamierzasz zabić mnie, tak samo jak zabiłeś tego człowieka wczoraj? ”(28:20). Płacz ten ujawnił zdarzenia, jakie miały miejsce dzień wcześniej. Egipcjanie byli już w trakcie poszukiwania zabójcy owego Egipcjanina. Tak więc sytuacja Mojżesza(as) stał się bardzo niebezpieczna. Wycofał się on więc do swego domu. Życzliwy Mojżeszowi(as), którzy akurat dowiedział się o złych zamiarach władz przyszedł do niego z wiadomością, że przywódcy radzili razem aby go zabić i poradził mu, aby oddalić się natychmiast z tego terenu.

Wyjazd Mojżesza(as) do Madianu

Mojżesz(as)) potajemnie wyjechał z domu w pewnym kierunku modląc się i poruszając się uważnie. Po pokonaniu pewnego dystansu zdecydował się pójść do Madianu. Po kilku dniach podróży Mojżesz (as) przybył w pobliże Madianu. Na obrzeżach Madianu znalazł pasterzy pojących zwierzęta. Wśród nich były dwie młode panie, które trzymały swe stada w tyle. Mojżesz(as) zapytał je, jaki był ich problem? Odpowiedziały „*Nie możemy napoić naszych stad aż wszyscy pasterze odejdą ze swoimi stadami, a ojciec nasz jest bardzo starym człowiekiem.*” (28:24). Mojżesz (as) napoił ich owce i wrócił do cienia pod drzewem modląc się do Boga o pomoc i wskazówki. Kiedy obie panie wróciły i opowiedziały historię swemu ojcu, wysłał jedną z nich z powrotem do Mojżesza (as). Ta podeszła i nieśmiało zbliżając się do Mojżesza (as) powiedziała: „*Mój ojciec wzywa cię aby móc wynagrodzić cię za to, że napoiłeś nasze stada. Kiedy zatem przybył do niego i opowiedział mu, ten rzekł: „Nie obawiaj się, uciekłeś od niesprawiedliwych ludzi.* (28:26)

Wydaje się, że to gospodarstwo domowe było w poszukiwaniu jakiegoś dobrego pracownika. Dlatego jego córki zasugerowały zatrudnianie Mojżesza (as), jako że okazał się być silnym i uczciwym człowiekiem. Ojciec był w pełni przekonany o szlachetności Mojżesza (as). Dlatego też,

zapropował mu małżeństwo z jedną z jego córek. W odpowiednim czasie została zawarta umowa małżeńska. Stary człowiek Shuaib był świętym człowiekiem, a być może wiedział poprzez objawienie, że jego zięć będzie prorokiem Boga. Więc chciał aby pozostał w jego towarzystwie przez dłuższy czas aby móc korzystać z jego towarzystwa. Podstawowym warunkiem do zawarcia małżeństwa uczynił osiem do dziesięciu lat służby. Mojżesz (as) zaakceptował warunki służby i pozostał z Shuaib osiem do dziesięciu lat.

Mojżesz (as) mianowany Prorokiem

Po zakończeniu okresu służby, Mojżesz (as) odprawił się wraz z rodziną od Madianitów. Po drodze zobaczył manifestację Boga. Powiedział swojej rodzinie aby na niego zaczekać, podczas gdy sam poszedł na górę, gdzie widział światło i spodziewał się wspaniałej komunikacji z Bogiem. Po przybyciu na miejsce, został wywołany przez głos z prawej strony doliny, w najświętszym miejscu, z drzewa:

„ O Mojżeszu, zaprawdę, Ja jestem Allah, Pan światów.

Rzuć swoją laskę”. I kiedy zobaczył, że porusza się ona jakby była wężem, odwrócił się w obawie i nie patrzył za siebie. „ O Mojżeszu”, rzekł głos, „Podejdź i nie obawiaj się. Zaiste, jesteś jednym z tych, którzy są bezpieczni.

Włóż swą rękę w swoją pierś, a wyjmiesz ją białą bez żadnych złych rezultatów, a przybliź tę rękę do siebie, aby uspokoić swój strach. Powyższe będą dwoma dowodami od twego Pana dla Faraona i jego dowódców. Zaiste, są oni ludem zbuntowanym”. (28: 31-33)

Tymi słowami upoważniono Mojżesza (as) do powrotu do Faraona i jego ludu w celu ich prowadzenia i reformacji. Mojżesz (as) mieszkał wśród nich i był świadom ich arogancji, okrucieństwa i nieludzkiego zachowania.

Odpowiedzialność kierowania nimi wydawała mu się bardzo ciężkim i niezwykle trudnym zadaniem. Nie ulega wątpliwości, że obowiązki bycia prorokiem są rzeczywiście bardzo ciężkie, a Mojżesz (niech spoczywa w pokoju), wydaje się, czuł, że nie był równy wielkiemu zadaniu, które zostało mu powierzone. Dlatego też powiedział:

„ I moja pierś jest ściśnięta, i mój język nie jest dość płynny. Zatem pošlij słowo Aaronowi.(26:14)

Przypomniał też zdarzenia, w którym zmarł od jego pięści pewien Egipcjanin i winą za zabicie go on został obarczony. Bóg, Najmądrzejszy, uznał prośbę Mojżesza (niech spoczywa w pokoju), mówiąc:

„ Wzmocnimy twe ramię twoim bratem oraz damy siłę wam obu, tak że oni was nie dosięgną. Idźcie zatem wraz z Naszymi Znakami. Wy dwaj oraz ci, którzy idą za wami, zwyciężycie.”(28:36)

Allach mówi ponownie:

Udajcie się zatem do Faraona i powiedzcie: „ Jesteśmy Posłańcami Pana wszystkich światów,

Żeby powiedzieć ci, abys wysłał Dzieci Izraela wraz z nami” (26:17-18)

Biblia również wspomina na ten temat w Exodus rozdział 5, ale w inny sposób.

Imię Faraona któremu Mojżesz(as) przekazał przesłanie Boga nie było wspomniane w Biblii czy Świętym Koranie. Niektórzy historycy mówią, że był to Ramzes II, podczas gdy ostatnio więcej mówi iż był to Merneptah, syn Ramzesa II. Jednakże, nie czyni to większej różnicy, gdyż obaj byli despotyczni i najbardziej okrutni w stosunku do Izraelitów.

Mojżesz (as) na dworze Faraona

Mojżesz(as) i Aaron(as), z potężną wiadomością i pełnym zapewnieniem od Boga o zwycięstwie, dotarli do Kairu. Po przybyciu najpierw skontaktowali się z Izraelitami i przekazali im dobre nowiny osiągnięcia wyzwolenia z niewoli faraona i przekonali ich do przygotowania się do zbliżającego się wyjazdu. Następnie udali się do faraona. Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) przekazał mu w bardzo prosty i uprzejmy sposób przesłanie od Boga, mówiąc:

A Mojżesz powiedział: „ O Faraonie, zaiste ja jestem Posłańcem od Pana świątów. Nie jest słusznym, abym ja mówił o Bogu cokolwiek poza prawdą. Przybyłem do Ciebie z wyraźnymi Znakami od twego Pana. Dlatego pozwól Dzieciom Izraela iść za mną.”(7:105- 106)

(...) „ Jesteśmy Posłańcami od twego Pana, pozwól więc Dzieciom Izraela odejść wraz z nami i nie męcz już ich. Niechybnie przynieśliśmy ci wielki Znak od twego Pana. Niechaj pokój będzie z tym, kto idzie za przewodnictwem.

Naprawdę zostało nam objawione, że kara spadnie na tego, kto odrzuci Posłannictwo Boże i odwróci się”.(20: 48-49)

Po wysłuchaniu tego przesłania, miał miejsce następujący dialog pomiędzy Mojżeszem(as) a Faraonem:

Faraon powiedział: „ Któż zatem jest Panem was dwóch, o Mojżeszu?”

Mojżesz rzekł: „ Naszym Panem jest Ten, który wszelkiej rzeczy nadał jej właściwy kształt, a potem poprowadził ją ku jej właściwej funkcji.

Faraon powiedział: „, Jaki będzie los poprzednich pokoleń?”

Mojżesz rzekł: „, Wiedza o tym jest u mego Pana, zachowana w Księdze. Mój Pan ani nie myli się, ani nie zapomina.

On jest Tym, który ziemię uczynił dla was łożem i sprawił, że przez nią prowadzą do was drożki. On jest Tym, który zesłał z nieba deszcz i dzięki niemu My powodujemy, że rosną wszelkiego rodzaju rośliny parami.

Spożywajcie i paście swoje bydło. Zaprawdę, w tym zawierają się Znaki dla tych, którzy są obdarzeni rozumem.”

Z tej oto ziemi My was stworzyliśmy i spowodujemy, że do niej powrócicie. Z niej też – tak uczynimy – podniesiemy was powtórnie.

I pokazaliśmy Faraonowi Nasze Znaki, wszystkie, lecz on odrzucił je i nie chciał uwierzyć. (20:50-57)

Cuda Mojżesza(as)

Następnie Faraon wymagał ukazania kilku cudów mówiąc:

Faraon odrzekł:,, Jeśli rzeczywiście przyszedłeś ze Znakiem, to przedstaw go o ile jesteś prawdomówny”.

On więc cisnął o ziemię swoją laskę i oto ujrzeć można było wyraźnie węża.

I wyciągnął przed siebie swą dłoń i nagle patrzącym wydała się ona biała.(7: 107-109)

Te cuda były tak imponujące, że Faraon oniemiał, ale jego dworzanie i wodzowie jego ludu, przyszli mu z pomocą mówiąc, że Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) był z pewnością umiejętnym czarownikiem i pragnął zawrócić lud z ich ziemi. Inni wodzowie dołączyli się i poradzili Faraonowi odsunąć Mojżesza (niech spoczywa w pokoju) i jego brata na chwilę i zwołać wszystkich umiejętnych czarowników z całego kraju do walki z Mojżeszem (niech spoczywa w pokoju). Wtedy zapytali Mojżesza (niech spoczywa w pokoju) o wyznaczenie daty końcowej konkursu. Mojżesz (niech pokój będzie z nim) powiedział: „Spotkanie to odbędzie się w dniu święta. I niechaj wasi ludzie zbiorą się, kiedy słońce stanie wysoko”.

(20:60) Dyskusja skończyła się i ludzie rozproszyli się. Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) i jego brat wrócił do Izraelitów i stale przekazywali przesłanie Boga do nich i zapewniając ich o zbliżającym się zwycięstwie.

Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) wrócił do wyznaczonego miejsca o określonej dacie i godzinie. Faraon i wodzowie już zebrali wszystkich ludzi i ich umiejętnych czarowników. Szczegóły konkursu, które nastąpiły między nimi zgodnie z Świętym Koranem znajdują się poniżej:

Oni rzekli: „ O Mojżeszu, albo ty rzucasz pierwszy albo pierwsi będziemy rzucać my”.

Mojżesz rzekł: „ Nie, rzucajcie wy. Lecz oto ich sznury i laski wydały mu się, dzięki ich magii, jakby biegały dookoła.

Mojżesz przeraził się w myślach.

My powiedzieliśmy: „ Nie obawiaj się, albowiem ty zwyciężysz.

Rzuć to, co masz w prawej ręce. To połknie to co zrobią oni, albowiem to, co zrobią oni, jest tylko sztuczką magiczną. Czarownik nie odniesie sukcesu, bez względu na to co uczyni.”(20: 66-70)

To spowodowało rzeczywiste ustanowienie prawdy przez Mojżesza(as) lecz Faraon i jego ludzie nie zwracali na to uwagi raczej dalej brnęli w grzechu i powiedzieli:

A przywódcy ludu Faraona powiedzieli: „ Czy zostawisz Mojżesza i jego lud, by siali zamęt w kraju oraz by zaparli się ciebie i twoich bogów? On odrzekł: „Zabijemy bezwzględnie ich synów, a ich niewiastom pozwolimy żyć. A z pewnością mamy nad nimi przewagę”.(7:128)

Następnie Faraon i jego starszyzna nasilili brutalne traktowanie Izraelitów zaś Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) spotęgował swe napominanie Izraelitów aby stali się bardziej wytrwali w wierze i szukający pomocy u Boga. Izraelici skarżyli się na złe traktowanie, zaś Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) zachęcał ich do znoszenia tego z cierpliwością:

Oni odrzekli: „ Byliśmy prześladowani zanim do nas przybyłeś oraz po twoim przybyciu”. On rzekł:„, Wasz Pan ma właśnie zniszczyć waszego wroga i was uczynić władcami tej ziemi, by zobaczyć jak będziecie postępować.”(7:130)

Inne znaki ukazane Faraonowi i jego ludowi

Bóg Wszechmogący dotknął lud Faraona suszą, niedoborem owoców (7:131) oraz zsyłając na nich sztormy, szarańczę, wszy, żaby i krew jako jasne znaki(7:134). Ale oni zachowywali się dumnie i byli grzesznymi ludźmi. A gdy spadły na nich kary, oni powiedzieli:

„ O Mojżeszu pomódl się za nas do twego Pana zgodnie z tym co tobie On obiecał. Jeśli zdejmiesz z nas karę, z pewnością uwierzemy ci i z pewnością wyślemy wraz z tobą Dzieci Izraela”.(7:135)

Dziewięć cuda były ukazane Faraonowi i jego ludowi poprzez Mojżesza (niech spoczywa w pokoju), ale nie skorzystali z nich. Z obawy przed prześladowaniem przez Faraona i wodzów, tylko niewielu młodych ludzi spośród nich uwierzyło w Mojżesza (niech spoczywa w pokoju) (10:84). Po klęsce czarowników, Faraona stał się bardziej wściekły. W tej krytycznej godzinie Bóg objawił Mojżeszowi (niech spoczywa w pokoju) i jego bratu:

„ Przygotuj dla twego ludu nieco domów w tym mieście, i zbuduj je tak aby stały naprzeciwko siebie i przestrzegaj Modlitwy. I przekazuj wiernym dobrą nowinę.”(10:88)

Zgodnie z tą wskazówką od Boga, Mojżesz(as) przekonał Izraelitów aby zamieszkali bardzo blisko siebie, tak aby być w stanie pomagać sobie wzajemnie w czasie potrzeby. Jest to tylko możliwe do osiągnięcia, gdy ludzie budują swoje domy w pobliżu, lub skierowane do siebie. Wskazano również, że powinni oni mieć wspólny cel i ideał oraz pozostać skoncentrowanymi na tym. Dlatego Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) i Aaron(niech spoczywa w pokoju) z jednej strony skoncentrowali się na

zjednoczeniu Izraelitów oraz w pełni przygotowywali się do migracji z jednej strony z drugiej zaś strony błagali Boga względem Faraona w sposób następujący:

A Mojżesz rzekł: „Panie nasz, obsypałeś Faraona i jego dowódców zaszczytami i bogactwem w życiu doczesnym z takim wynikiem, Panie nasz, że sprowadzają oni ludzi z Twojej drogi. Panie nasz! Zniszcz ich serca, aby nie uwierzyli aż nie zobaczą żalösnej kary”.(10: 89)

Bóg wysłuchał ich modlitw i przekazał im ostateczny nakaz wyjazdu z Egiptu, mówiąc:

I pokierowaliśmy Mojżeszem dzięki objawieniu: „ Zabierz Moje sługi nocą i uczyń dla nich suchą drogę poprzez morze, nie obawiając się pojmania, ani czegokolwiek innego.”(20:78)

Aby w pełni zrozumieć istotę i znaczenie tego incydentu, który rzeczywiście stanowi wielki znak Boży, należy przeczytać ten wiersz wraz z innymi odpowiednimi znakami takimi jak: 2:51, 26:62-64 i 44:25.

Biblia wspomina o przekraczaniu morza w następujących słowach:

A Mojżesz wyciągnął rękę nad morze. Pan zaś sprowadził gwałtowny wiatr wschodni wiejący przez całą noc i cofnął morze, i zamienił w suchy ląd. Wody się rozstały.

A synowie izraelscy szli środkiem morza po suchym granic, wody zaś były im jakby murem po ich prawej i lewej stronie

Egipcjanie ścigali ich i weszli za nim w środek morza - wszystkie konie faraona, jego rydwany i jego jeźdźcy.

A nad ranem spojrział Pan na wojsko Egipcjan ze słupa ognia i obłoku, wzniecił popłoch w wojsku egipskim

I sprawił, że odpadły koła jego rydwanów, tak że z trudnością mogli posuwać się naprzód. Wtedy rzekli Egipcjanie: Uciekajmy przed Izraelem, gdyż Pan walczy za nich z Egipcjanami.

Pan zaś rzekł do Mojżesza: Wyciągnij rękę nad morze, aby się wody wróciły i zalały Egipcjan, ich rydwany i ich jeźdźców.

Mojżesz wyciągnął rękę nad morze i wróciło morze nad ranem na swoje miejsce, podczas gdy Egipcjanie uciekali w jego stronę. Tak wtrącił Pan Egipcjan w sam środek morza

Powracające wody okryły wozy i jeźdźców całego wojska faraona, które weszło za nimi w morze. Nie ostał się z nich ani jeden. .(Exodus, Druga Księga Mojżeszowa, 14:21-28)

Święty Koran mówi:

I pamiętajcie czas kiedy rozdzieliliśmy morze i uratowaliśmy was i kiedy zatopiliśmy lud Faraona, podczas gdy wy przyglądaliście się temu. (2:51)

I kiedy oba hufce zbliżyły się do siebie na odległość wzroku, towarzysze Mojżesza rzekli „ Niechybne będziemy chwyceni”.

„ Nigdy!” odrzekł on. „ Mój Pan jest tu ze mną. On wyprowadzi mnie w bezpieczne miejsce.”

Wtedy objawiliśmy Mojżeszowi: „ Uderz w morze moją laską.” Wówczas morze rozdzieliło się, a każda jego część wyglądała jak wielki kopiec. (26: 62-64)

„ A pozostaw morze za sobą, kiedy będzie spokojnie, przechodząc po wydmach. Zaiste, oni są gromadą, która skazana jest na zatopienie”.(44:25)

Gdy Mojżesz i Izraelici przybyli na północny kraniec Morza Czerwonego, rozpoczął się odpływ. Jako że wody cofnęły się, pozostawiły wydmy, których szczyty zostały odkrywane stopniowo, pozostawiając leżące

między depresje pełne wody. Izraelici przekroczyli morze w tym momencie. Po przybyciu na miejsce egipskie siły zobaczyły nagie odcinki brzegu i ścigali uciekinierów, koła ich rydwanów utknęły szybko w mokrej ziemi, a gdy wiatr przesunął się, wody zwróciły się na nich, i zostali w ten sposób zniszczeni przez Boga.

Historycy różnią się co do dokładnego miejsca, z którego Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) przekroczył Morze Czerwone. Biorąc wszystkie poglądy pod uwagę, najbardziej prawdopodobne jest to, że od Tal Abi Sulaiman, które było stolicą Faraonów w czasach Mojżesza (niech spoczywa w pokoju), izraelici najpierw ruszyli na północny wschód do Zatoki Timsah, ale stwierdzając, że sieć zatok blokuje im drogę, zawrócili na południe i przekroczyli Morze Czerwone koło miasta Suez, gdzie jest ono niewiele więcej niż 2/3 mile szerokie i ruszyli do Qadas. (Enc. Biblii, str. 1437).

W skrócie, Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) i Aaron (niech spoczywa w pokoju) doprowadził izraelitów z Egiptu do Kanaanu. Izraelici wyszli potajemnie w nocy. Kiedy Faraon dowiedział się o ich odejściu, zaczął ich gonić z jego wojskami i utonął w Morzu Czerwonym.

Gdy Faraon tonął wygłosił wyznanie wiary w Boga dzieci Izraela. Bóg odpowiadając na jego wyznanie wiary, powiedział:

Jak? Teraz? Kiedy przedtem nie okazałeś posłuszeństwa i byłeś intrygantem?

Zatem tego dnia uratujemy cię tylko w twoim cieles, abyś był Znakiem dla tych, którzy przyjdą po tobie. Zaprawdę wielu ludzi nie zważa na nasze Znaki. (10:92-93)

Zadziwiające jest, że jedynie Koran ze wszystkich religijnych pism i historycznych ksiąg wspomina o tym fakcie. Nie wspomina o tym Biblia, ani również żadna historyczna księga. Ale, w jaki cudowny sposób Słowo

Boże okazało się prawdą! Po upływie ponad 3 000 lat ciało faraona została odkryte i obecnie znajduje się w zakonserwowanym stanie w muzeum w Kairze. Ciało pokazuje faraona, który był szczupłym, niskim i mocnym człowiekiem, z twarzą wyrażającą złość i głupotę. Mojżesz(niech spoczywa w pokoju) urodził się w czasach Ramzesa II i został wychowany przez niego (2:2-10), ale to za panowania jego syna, Merneptaha (Meneptah), powierzono mu misję Proroka (Żydowska Enc., vol. 9, str. 500 i Enc. Biblii). (Duży Komentarz, Vol. 1, str. 448)

Mojżesz(as) i Izraelici w Synaju

Po przekroczeniu bezpiecznie morza, Izraelici widzieli zniszczenie potężnego wroga na własne oczy i podziękowali Bogu. Bóg wezwał Mojżesza (niech spoczywa w pokoju) na trzydzieści dni na górę Tur, a następnie okres ten został przedłużony o następne dziesięć dni. Przed wyjazdem na spotkanie z Bogiem, Mojżesz (niech pokój będzie z nim) powiedział do swego brata Aarona (niech spoczywa w pokoju): „przejmij pieczę nad moim narodem pod moją nieobecność i zarządzaj nimi dobrze.”

Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) został pobłogosławiony szczególną łącznością z Bogiem. To uczyniło go śmiałym, i prosił Boga aby pokazać mu tą doskonałą manifestację, którą Bóg obiecał prorokowi przepowiedzianą w Księdze Powtórzonego Prawa 18:18. Po tym, Bóg zmanifestował Siebie na górze, która rozpadła się na kawałki, a Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) upadł nieprzytomny. Po oprzytomnieniu podziękował Bogu i rzekł: Ty jesteś Świętym, zwracam się do ciebie, i pierwszy wierzę(7:144). Zostały mu dane następnie Dziesięć Przykazań dla Izraelitów. Słowa tych przykazań nie zachowały się. Jednakże są one odnalezione w obecnej Biblii w poniższych słowach:

Dziesięć Przykazań (Druga Księga Mojżeszowa, 20: 1-17)

A Pan mówił te wszystkie słowa i rzekł. Jam jest Pan, Bóg twój, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, z domu niewoli.

Nie będziesz miał innych bogów obok mnie.

Nie czyn sobie podobizny rzeźbionej z czegokolwiek, co jest na niebie w górze, i na ziemi w dole, i do tego, co jest w wodzie pod ziemią. Nie będziesz się im kłaniał i nie będziesz im służył, gdyż Ja, Pan, Bóg twój jestem Bogiem zazdrosnym, który karze winę ojców na synach do trzeciego i czwartego pokolenia tych, którzy mnie nienawidzą. A okazuję łaskę do tysięcznego pokolenia tym, którzy mnie miłują i przestrzegają moich przykazań. Nie nadużywaj imienia Pana, Boga twój, gdyż Pan nie zostawi bez kary tego, który nadużywa imienia jego. Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić. Sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszelką swoją pracę. Ale siódmego dnia jest sabat Pana, Boga twego Nie będziesz wykonywał żadnej pracy ani ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój sługa, ani twoja służebnica, ani twoje bydło, ani obcy przybysz, który mieszka w twoich bramach. Gdyż w sześciu dniach uczynił Pan niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, a siódmego dnia odpoczął. Dlatego Pan pobłogosławił dzień sabatu i poświęcił go.

Czcij ojca swego i matkę swoją, aby długo trwały twoje dni w ziemi, którą Pan, Bóg twój, da tobie.

Nie zabijaj.

Nie cudzołóż.

Nie kradnij.

Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu.

Nie pożądaj domu bliźniego swego, nie pożądaj żony bliźniego swego, ani jego sługi, a ni jego służebnicy, ani jego wołu, a ni jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego.

Oprócz tych przykazań, prawo odwetu, które było żywo przestrzegane przez izraelitów jest wspomniane w następujących słowach (Druga Księga Mojżeszowa 21:23-27):

Jeżeli zaś poniesie dalszą szkodę, to wtedy da życie za życie,

Oko za oko, ząb za ząb, rękę za rękę, nogę za nogę,

Oparzelinę za oparzelinę, ranę za ranę, siniec za siniec.

Jeżeli ktoś uderzy w oko swego niewolnika lub w oko swojej niewolnicy tak, że je zniszczy, wtedy wypuści ich na wolność za to oko.

A jeżeli ktoś wybije ząb swego niewolnika albo ząb swojej niewolnicy, wypuści ich na wolność za ten ząb.

Święty Koran opisuje to prawo następująco:

W nim nakazaliśmy im: życie za życie i oko za oko, nos za nos, ucho za ucho i ząb za ząb, za inne zaś szkody równoważną odpłatę. Kto zaś zrezygnuje z prawa do zemsty, będzie to odpuszczeniem jego własnych grzechów. Kto sądzi nie na podstawie tego, co zesłał Allah, ten jest naprawdę złoczyńcą.(5:46)

W czasie nieobecności Mojżesza (niech spoczywa w pokoju), izraelici z powodu ich słabej wiary powrócili do kultu cielca, które Samiri przyozdabiali ich ozdobami. Nie brali pod uwagę grzecznych upomnień Aaron (niech spoczywa w pokoju). Po powrocie z góry Tur, Mojżesz (niech pokój będzie z nim) skarcił ich i był surowy wobec swojego brata. Wyklął Samiri i przestraszył bardzo swoich wyznawców, a następnie zebrał siedemdziesięciu przewodzących ludzi i wrócił na górę aby odpokutować. Miało miejsce trzęsienie ziemi, które napełniło strachem Izraelitów. Dołączyli oni w pokucie do Mojżesza (niech spoczywa w pokoju).

Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) wprowadził Boże przykazania na

tablicach i poinformował, że postęp i dobrobyt leży w posłuszeństwie wobec nich. Izraelici mieli być przeszkoleni na Synaju, aby odnieść zwycięstwo w Kanaanie.

Mieszkając przez długi czas w niewoli w stanie zależności, Izraelici stali się tchórzliwi i niemrawi. Bóg chciał więc aby zostali na pustyni przez jakiś czas żyjąc zabawą i dzikimi ziołami w zamian mogąc rzucić swoje tchórzostwo i lenistwo, żyjąc samodzielnym życiem na pustyni. W ten sposób ożywieni, mieli być doprowadzeni do Ziemi Obiecanej i uczynieni władcami Palestyny. Izraelitom nie udało się jednak poznać rzeczywistych zamiarów Boga lub, zrozumiałwszy to, nie docenili tego i głupio nalegali na mieszkanie w mieście. Bóg chciał przygotować ich do panowania nad Ziemią Obiecana, ale ci nieszczęśni ludzie pragnęli uprawy roli. Tak więc powiedziano im aby zeszli do miasta, gdzie mogliby uzyskać żądane rzeczy.

Ziemia Obiecana i Izraelici

Odniesienie do Ziemi Obiecanej, zostały uczynione w Świętym Koranie w następujących wierszach:

I napisaliśmy już w Księdze Dawida, po Przypomnieniu, że moi sprawiedliwi słudzy odziedziczą ten kraj.(21:106)

Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) i Aaron (niech spoczywa w pokoju) zachęcali Izraelitów do marszu naprzód z Synaju, podbić Kanaan, Ziemię Obiecana i zapewnił ich o zwycięstwo pod warunkiem, że postarają się wejść do jego bram. Ale oni odpowiedzieli, mówiąc:

Powiedzieli:,, O Mojżeszu, w kraju tym żyje nieposłuszny i silny lud, więc nie wejdziemy doń, dopóki ten lud nie odejdzie stąd. Kiedy lud ten stąd odejdzie, wtedy my wejdziemy do tego kraju.

Powiedzieli: „O Mojżeszu, nigdy nie wejdziemy, dopóki oni tam wejdą. Idź, zatem ty i twój Pan i walczcie, my zaś poczekamy tutaj siedząc”.
(5:23, 25)

Kiedy Izraelici zachowali się w sposób tchórzliwy, Bóg zarządził, że powinni oni nadal wędrować na pustyni przez czterdzieści lat, aby życie na pustyni dodało im wigoru, tchnęło w nich nowe życie oraz powinno wzmocnić ich moralność.

Mojżeszowi (niech spoczywa w pokoju) udało się wyciągnąć Izraelitów z niewoli Faraona i przynieść im wolność, ale nie mógł ich przekonać, by podbić Kanaan i umarł w Synaju.

Przyszłość ujawniona Mojżeszowi (as)

Bóg sam posiada wiedzę na temat przyszłości. On przekazuje ją poprzez Jego wybrańcy. Tu należy wspomnieć kilka proroctwa Mojżesza (niech spoczywa w pokoju).

I to jest błogosławieństwo, jakimże Mojżesz, mąż Boży pobłogosławił synów Izraela przed jego śmiercią.

Powiedział: Pan przyszedł z Synaju i zaświecił im z Seriru, zajaśniał z góry Paran, a przyszedł z dziesięcioma tysiącami świętych, z jego prawej strony poszedł ogniste prawo dla nich. (Księga Powtórnego Prawa, V Ks. Mojżeszowa 33:2)

W tym fragmencie trzy proroctwa zostały wymienione:

1. Manifestacja Boga Mojżeszowi (niech spoczywa w pokoju) w Synaju.

2. Manifestacja Boga Jezusowi (niech spoczywa w pokoju) w Seirze, miejscu, w którym wiele cudów Jezusa (niech pokój będzie z nim) miało miejsce.

3. Manifestacja Boga Mohammedowi, odbyła się na górze Paran. Święty Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) przejął Mekkę na czele dziesięciu tysięcy towarzyszy. Paran po arabsku nazywana jest Faran, nazwa wzgórza, leżącego pomiędzy Mekką i Medyną. Wspomniane ogniste prawo jest to stałe/trwałe prawo dla ludzkości z Świętego Koranu.

Bóg przemówił do Mojżesza (niech spoczywa w pokoju) i powiedział:

Wzbudzę im proroka spośród ich braci, takiego jak ty. Włożę moje słowa w jego usta i będzie mówił do nich wszystko, co mu rozkażę. Jeśli kto więc nie usłucha moich słów, które on będzie mówić w moim imieniu, to Ja będę tego dochodził na nim. (Księga Powtórzonego Prawa, V Ks. Mojżeszowa, 18:18-19)

W tym proroctwie powiedziano Mojżeszowi (niech spoczywa w pokoju), że Bóg wzniesie proroka spośród ich braci, to jest Izmaelitów, który będzie prorokiem przynoszącym prawo podobnie jak Mojżesz (niech spoczywa w pokoju). To zostało spełnione w osobie Mohammeda (pokój i błogosławieństwo Allaha niech będzie z nim). Słowa tego proroctwa „i włożę moje słowa w jego usta” są bardzo istotne, jako że Święty Koran przedstawiony przez Muhammada (pokój i błogosławieństwo Allaha niech będzie z nim) uważa się za właśnie słowa Boga. Nie ma innej religijnej księgi, która uważa się za dokładne słowa Boga.

Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) był Prorokiem przynoszącym prawo, a ci wszyscy, którzy ukazali się po nim w tym Dawid, Salomon i Jezus (niech spoczywa w pokoju), stosowali się do jego prawa i postępowali zgodnie z

nim. Zakończenie mocy tego prawo nastąpiło z chwilą śmierci Jezusa (niech spoczywa w pokoju) w Kaszmirze w Indiach.

6. Prorok Isa Bin Maryam(as), Jezus Syn Marii

Matka Jezusa (niech spoczywa w pokoju) formułuje integralną część jego nazwiska, więc rozpoczynamy jego życie poprzez krótką wzmiankę o jego matce. Babcia Jezusa (niech spoczywa w pokoju), Hanna, lubiła pobożne życie i miał żywe pragnienie, mieć pobożne dziecko. Ślubowała, że jej dziecko będzie poświęcone służbie synagodze. W odpowiednim czasie urodziła dziewczynkę, która została nazwana Maria.

W tamtych czasach tylko mężczyźni byli poświęceni służbie synagodze. Niemniej, ze względu na swoje śluby, które wcześniej złożyła, zdecydowała, że Maria, jej jedyne dziecko, będzie służyło synagodze. Zachariasz stał się opiekunem Marii. Rosła od swego dzieciństwa do kobiecości w synagodze i wiodła pobożne i czyste życie. Młoda Maria była tak pobożna, że jej opiekun, Zachariasz, prosił Boga, by obdarzył go tak pobożnym synem jak Maria. Obdarzono go Yahya (Jan), który stał się we właściwym czasie prorokiem.

Podczas jej poświęcenia widziała wizję i została wzmocniona w wierze przez Słowo Boże. Anioł powiedział jej, że Bóg wybrał ją ponad wszystkie damy jej czasów. Ona powinna, zatem stać się oddana samotnej modlitwie, pełnej zaangażowania. Właśnie przebywała w takim stanie pobożności, gdy pewnego dnia ujrzała anioła w postaci człowieka, który przekazał jej radosną wiadomość od Boga, że będzie miała syna. Ta wiadomość bardzo mocno ją wzburzyła. Spierała się z aniołem mówiąc, że była dziewicą i poprzez ślubowanie wybrała życie w celibacie i nie była

występna. W tych okolicznościach, w jaki sposób może ona nosić dziecko? Spytała. Anioł odpowiedział, że jej oświadczenie było prawdziwe, ale dziecko urodzi się, ponieważ był to przykazanie Boże. On tworzy rzeczy, nawet bez jakiegokolwiek materiału. Zdecydował, że cudowne narodziny dziecka powinny mieć miejsce i będzie to służyć jako znak dla Izraela. Stali się oni niegodni proroctwa ze względu na ich stałe odrzucanie wysłanych do nich proroków. Bóg zatem, podjął decyzję o przeniesieniu proroctwa z Izraela do dzieci Izmaela. Narodziny Jezusa (niech spoczywa w pokoju) bez udziału ojca, miały służyć jako znak dla Izraelitów.

Narodziny Jezusa (as)

Po otrzymaniu wiadomości od anioła, Maria poczuła, że na polecenie Boga dziecko zostało poczęte w listopadzie lub grudniu tego roku. Po zdaniu sobie z tego sprawy, zrozumiała, że Bóg zmienił jej styl życia i nie mogła już kontynuować jej oddania się synagodze. Z coraz bardziej widoczną ciążą, w marcu lub kwietniu przyszłego roku, bractwo Esseńczyków, do których należała Maria, w zakłopotaniu i bojąc się skandalu, potajemnie namówili pewnego Józefa aby się z nią ożenił. Później, dowiedziawszy się, że była ona już w ciąży, Józef chciał pozbyć się jej, ale został zatrzymany przez anioła. Od izby poświęcenia, Maria udała się na wschód do Betlejem, około siedemdziesięciu kilometrów na południe od Nazaretu, aby uniknąć oczu opinii publicznej. Nie miała nikogo, kto pomógł by jej w trudnościach, z wyjątkiem Boga. Mając pełne zaufanie do Boga i pod przewodnictwem od Niego samego, ukończyła okres ciąży. Bóle porodowe przyciągnęły ją blisko do pnia drzewa palmowego wiecznej ziemi Judei (19:24). Wydaje się, że urodziła Jezusa (niech spoczywa w pokoju) w żydowskim miesiącu Elu, jako że daktyle dojrzewają w tym miesiącu (Słownik Biblii autorstwa Jana D. Davis w ramach Roku Słowa). Miesiąca Elul odpowiada miesiącom sierpień-wrzesień (komentarz Biblii Peaks, s.117)

Święty Łukasz, pisząc o czasie narodzin Jezusa (niech spoczywa w pokoju), mówi:

A byli w tej krainie [Judei], pasterze w polu czuwający i trzymający nocne straże na polu swoim. (Łk 2,7-8)

Wnikliwej analizy zarówno muzułmańskich i chrześcijańskich pismach stwierdzają, że narodziny Jezusa (niech pokój będzie z nim) miały miejsce w lecie, czyli we wrześniu, a nie w grudniu. Oświadczenie Łukasza kategorycznie odrzuca obiegowe opinie, jakoby pasterze mogli przetrwać w otwartym polu w Palestynie w miesiącu grudniu. Można zapytać, dlaczego to świat chrześcijański obchodzi narodziny Chrystusa 25 grudnia. Dla lepszego zrozumienia tego problemu, następujące fragmenty Encyklopedii Britannia oraz Chambers Encyklopedia pod słowem „Boże Narodzenie” powinny być konsultowane:

„Dokładny dzień i rok urodzenia Chrystusa nigdy nie zostały uregulowane w sposób zadowalający, ale kiedy Ojcowie Kościoła w roku 340 n.e., zdecydowali w określonej dacie uczcić to wydarzenie, mądrze wybrali dzień przesilenia zimowego, który był silnie utrwalony w umysłach ludzi i który był ich najważniejszym świętem. Ze względu na zmiany w kalendarzu wykonanym przez człowieka, data przesilenia i data Bożego Narodzenia różnią się o kilka dni. (Enc. Brit. 15. edycja, Vol.. 5, pp. 642 i 642A)

I znowu:

Przesilenie zimowe została uznana za dzień narodzin słońca, a w Rzymie 25 grudnia był obchodzone jako pogańskie święto Narodzenia *Sol - Invictus*. Kościół, nie mogąc stłumić tego popularnego festiwalu, uduchowił go jako święto Narodzenia Słońca Sprawiedliwości”. (Chambers Encyclopedia)

To ustanawia ponad wszelką wątpliwość, że Jezus (niech spoczywa w pokoju) nie narodził się w grudniu. Według J. Stewart, Jezus (niech

spoczywa w pokoju) urodził się w 8 roku p.n.e. we wrześniu lub październiku. Aby pogłębić dyskusję, zobacz książkę „Kiedy Właściwie Żył nasz Pan”.

Historia narodzin Jezusa wymieniona w Świętym Koranie jest najbardziej dokładna.

W momencie porodu, Maria została wzmocniona przez objawienie i skierowana do pobliskiego strumyka i dojrziałych daktyli na palmie daktylowej stojącej na zboczu stoku blisko niej. Urodziła Jezusa (niech spoczywa w pokoju) w bólu i była wyczerpana, ale szybko odzyskała siły, dzięki daktylom i wodzie. Zastosowała się do poleceń Boga i unikała kontaktu z ludźmi i pozostała Mu oddana.

Jakiś czas po urodzeniu dziecka, przybył Józef i wziął ich do Egiptu, gdzie mieszkali aż do śmierci Heroda, złej sławy króla (Mateusz, 2:13-23).

Nie ma dostępnych zapisów o dzieciństwie i młodości Jezusa (niech spoczywa w pokoju) lub o życiu jej matki. Wrócili do Judei dopiero po powołaniu Jezusa (niech spoczywa w pokoju) na Proroka.

Proroctwo Jezusa (niech spoczywa w pokoju)

Bóg nauczył Jezusa znajomości Tory, przyznał mu mądrość i powołał go na proroka dla Izraelitów (3:50). Pojawił się czternaście wieków po Mojżeszu (niech spoczywa w pokoju). W tym długim okresie Stary Testament przeszedł wiele zmian. W tamtym czasie żydowscy uczeni w Piśmie i Faryzeusze, mieszała w Torze i zniekształcili ją. Wyznawcy Mojżesza (niech spoczywa w pokoju) zostali podzieleni w tym czasie na siedemdziesiąt jeden sekt. Bóg posłał Jezusa (niech spoczywa w pokoju), jako proroka ostatecznego/końcowego dla domu Izraela. Bóg przekazał mu objawienie, aby złe nauki, które wkradły się do Tory mogły być przesiane, a żydowskie

wierzenia i praktyki mogły być naprawione. Głosił przesłanie Boga do nich, ale nie będą oni zwracać uwagi na niego; oni raczej odwrócili się przeciwko niemu. Mówił w formie przypowieści, przekazywał przesłanie zarówno biednym jak i bogatym izraelitom. Bardzo niewielu z nich uwierzyło w niego. Żydzi oskarżyli go o podawanie się za króla Żydów. Mało zrozumieli z proroctwa, iż miał być on duchowym królem. Kiedy wypowiadał się przeciwko fałszywym wierzeniom, stał się on dla nich zatwardziałym wrogiem. Donosili nawet na niego do rzymskich władców tej ziemi i zażądali jego egzekucji. Oskarżyli go o bluźnierstwo i dążyli do rozprawy sądowej.

Rozprawa Sądowa Jezusa(as)

Był sądzony w sądzie Poncjusza Piłata, lokalnego gubernatora. Żona Piłata widziała we śnie, że Jezus (pokój z nim) był sprawiedliwą osobą i że nie powinien on zostać skrzywdzony. Dlatego, gdy Piłat usiadł na krześle sędziowskim, poprosił o wodę i umył ręce mówiąc „Jestem wolny od grzechu przeciw temu sprawiedliwemu człowiekowi”. Opóźnił postępowanie sądowe aż do godziny trzeciej po południu w piątek. Podczas procesu także używał wszelkich środków, aby Go wybawić. W pewnym momencie nawet dał Żydom możliwość mówiąc, że miał zwyczaj udzielać amnestii komuś każdego roku, a jeśli zechcieliby, mógłby uwolnić Jezusa (niech spoczywa w pokoju) dla nich. Ale oni odrzucili jego ofertę. Zapytał ich, co powinien uczynić z Jezusem (niech spoczywa w pokoju). Oni mówili jednym głosem: „Zabij go za bluźnierstwo, a jeśli tego nie uczynisz my doniesiemy na ciebie do Króla”. Gdy Piłat nie mógł zapanować nad nimi, oddał Jezusa (niech spoczywa w pokoju) Żydom do ukrzyżowania.

Nieśli go na Golgotę i umieścili go na krzyżu. Modlił się do Boga mówiąc: „Eli, Eli, lema sabachthanito znaczy „Boże mój, Boże mój, czemuś Ty mnie opuścił?”

W liście do Hebrajczyków 5:7 jest napisane: „Za dni swego życia w ciele zanosił On z wielkim wołaniem i ze łzami modlitwy i błagania do tego, który mógł go wybawić od śmierci, i dla bogobożności został wysłuchany” „Oddał się modlitwie i błaganu z głośnym wołaniem i silnym płaczem do Boga, który mógł Go wybawić od śmierci, i został wysłuchany. Ciężkie omdlenie spadło na niego i w tym stanie został zdjęty z krzyża o dziewiątej godzinie przed dniem Szabatu. Kiedy był zdejmowany z krzyża był nieprzytomny, bardzo słaby i przypominał zmarłego. Nogi nie były połamane, co przyniosłoby pewną śmierć na niego. Jednakże, żołnierz przebił jego bok włócznią, a woda i krew bluzgała z jego ciała. To był wyraźny znak, że żyje, ale do odwrócenia jego wrogów stwierdzono zgon. Wkrótce po incydencie wyznawca Jezusa (niech spoczywa w pokoju) o nazwisku Józef z Arytmei, wpływowy przyjaciel wraz z władzami, przyszedł do Piłata i zwrócił się z prośbą o przekazanie mu ciała Jezusa (niech spoczywa w pokoju). Jego wniosek został z łatwością przyjęty. Wziął słabe, nieświadome ciało Jezusa (niech spoczywa w pokoju) i umieścił je we wcześniej umówionym przestronnym grobowcu w prywatnym ogrodzie. Inny uczeń, Nicodimus, lekarz, przyniósł już przygotowane zawczasu, maści i zastosował go na rany po gwoździach oraz owinał go w prześcieradło. Opiekowali się szczególnie swoim panem w grobowcu. Ich wysiłki zakończyły się sukcesem i Jezus (niech pokój będzie z nim) odzyskał w nocy przytomność.

Nazajutrz przebrano go w ubrania ogrodnika, aby uniknąć ponownego schwytania. Później spotykał się uczniami w ich domach, dzielił z nimi rybę i inne jedzenie. Pozostawał z nimi przez kilka tygodni, starannie unikając publicznego pokazywania i nie pozwalał nikomu wiedzieć o jego ruchach. Jezus (niech spoczywa w pokoju) w tajemnicy planował i przygotowywał się do migracji z Galilei. Przed zniknięciem ze sceny skierował niektórych z Jego uczniów, aby poszli do Galilei. Podróżowali na wschód i spotkali go w Górach Galilei. Powierzył im zadanie nauczania Izraelitów. Żegnając się z nimi wyjechał potajemnie w poszukiwaniu zagubionych owiec z domu Izraela. Jego wyznawcy wrócili do Jerozolimy. (Łukasz 24:46-52)

Powiedział im, że miał inne owce, które nie są z tej owczarni. Wyruszył wraz z matką i z bardzo niewielką liczbą uczniów w długą podróż w poszukiwaniu zaginionych dziesięciu plemion Izraela. Na tym kończy się pierwszy, według Ewangelii, etap jego posługi.

Śmierć Jezusa (niech spoczywa w pokoju) na krzyżu, jest kardynalnym problemem dla żydów, chrześcijan i muzułmanów. Żydzi wierzą, że narodziny Jezusa (niech spoczywa w pokoju) nie był cudowne, ale raczej (nie daj Boże) nielegalne, oraz że był fałsz w jego twierdzeniu o prorocत्वie oraz to, że nie miał żadnej łączności z Bogiem. Aby udowodnić swoje twierdzenia, starali się go zabić na krzyżu. Ponieważ było napisane w ich księdze „ Ten, który jest powieszony na drzewie jest przeklęty przez Boga”. Ponieśli porażkę w próbie dokonania tego, jak to zostało wykazane powyżej. Żydzi, jednak nadal utrzymują, że zabili Jezusa na krzyżu.

Chrześcijanie wierzą, że choć Jezus (pokój z nim) umarł na krzyżu, zmarł by odpokutować ich grzechy, a następnie zmartwychwstał trzeciego dnia. Jeśli ktoś potrafi udowodnić, że on nie umarł na krzyżu, wtedy podstawy wiary chrześcijańskiej zostaną zachwiane. Stąd też oni stanowczo zachowują przekonanie o jego śmierci na krzyżu, chociaż fakty mówią nam inaczej.

Tradycyjni muzułmanie (nie Ahmadiyya) w ogóle są zdania, że Jezus (niech spoczywa w pokoju) nie umarł na krzyżu, a raczej Bóg przeniósł postać Jezusa (niech spoczywa w pokoju) na inną osobę. Żydzi, mówią oni, zabili zniekształconą osobę na krzyżu, a nie Jezusa (niech spoczywa w pokoju). Przekonanie to także sprzeczne jest z faktami. Bóg, Najmądrzejszy, był w stanie go uratować od wszystkich tych haniebnych sytuacji. Te trzy rodzaje wierzeń stworzyły wielki dylemat dla wyznawców trzech głównych religii na świecie.

Najbardziej autentycznym źródłem informacji w tym zakresie jest słowo Boże, Święty Koran, który mówi:

(...)podczas gdy go nie zabili, ani nie spowodowali jego śmierci na krzyżu, on bowiem tak tylko wyglądał jak ktoś ukrzyżowany; ci, którzy mają w tym względzie różne zdania, są z pewnością w stanie wątpienia co do tego; nie posiadają o tym pewnej wiedzy, lecz tylko słuchają domysłów, a nie zdobyli w tej sprawie pewności.

Przeciwnie, Allah wyniósł go do siebie. A Allah jest Potężny, Mądry.

(4:158-159)

W bardzo jasnych słowach Bóg odrzucił roszczenia Żydów i stwierdził, że nie udała im się próba doprowadzenia do śmierci Jezusa (niech spoczywa w pokoju) na krzyżu. Raczej był wyczerpany, gdy zdjęty został z krzyża i był w omdleniu oraz przypominał zmarłego. Mądry Bóg w ten sposób uratował go od haniebnej śmierci i „wywyższył Go do siebie”. Słowa Świętego Koranu „Allah wywyższył Go do siebie”, to słowa-klucze do rozwiązania problemu. Ponieważ nie ma jednego miejsca, które może być ustalona jako mieszkanie Boga. Jest ono wszędzie, w całym wszechświecie. Poprzez oszczędzenie Jezusa (niech spoczywa w pokoju) z przeklętej śmierci na krzyżu, Bóg wywyższył Go i udowodnił jego wrogom, że został umiłowany przez Boga i że wszystkie oskarżenia wymierzone przeciwko niemu były bezpodstawne.

W skrócie trzy wyżej wymienione poglądy zostały uznane za fałszywe przez słowa Świętego Koranu. Zostało już stwierdzone powyżej, że również zgodnie z Ewangeliami Jezus (niech spoczywa w pokoju) nie umarł na krzyżu. On przeżył ukrzyżowanie. Przyjrzyjmy się, co stało się później.

Palestyna po zniknięciu Jezusa(as) ze sceny.

Jezus (niech spoczywa w pokoju) opuścił Palestynę najwyraźniej w celu poszukiwania zagubionych owiec z domu Izraela. Służyło to podwójnemu celowi: po pierwsze, uwaga Żydów została odsunięta od wyznawców Jezusa (niech spoczywa w pokoju) i już dłużej nie ścigali ich zaciekle. A po drugie, prawdziwi wyznawcy Jezusa (niech spoczywa w pokoju) mogli realizować swoje przesłanie, potajemnie do Izraelitów w Palestynie w czasie nieobecności samego Jezusa (niech spoczywa w pokoju). Ich przywódca Jakub sprawiedliwie dzierżył panowanie kościołem w Jerozolimie od około 40-60 n.e.. Po nim Ebionici, jedno z odgałęzień duszpasterstwa Jakuba kontynuowało misję. Oni ściśle przestrzegali Prawa Mojżeszowego, wierzyli, że Jezus (pokój z nim) jest Mesjaszem, który urodził się człowiekiem. Mieli do Jakuba wielki szacunek i sprzeciwiali się wszystkim zmianom wprowadzonym przez Pawła.

Pojawienie się Pawła

Paweł był Faryzeuszem, członkiem żydowskiej sekty. Był aktywnym prześladowcą wyznawców Jezusa(niech spoczywa w pokoju).

Zmienił on jednak swoje stanowisko podczas swojej podróży do Damaszku, w trakcie misji przeciwko uczniom Jezusa (niech spoczywa w pokoju): *„(...)nagle olśniła go światłość z nieba, a gdy upadł na ziemię, usłyszał głos mówiący do niego: Saul, Saul, dlaczego Mnie prześladujesz? I rzekł: Kto jesteś, Panie? A On: Ja jestem Jezus, którego ty prześladujesz. Ale powstań i idź do miasta, tam ci powiedzą co masz czynić.* (Dzieje Apostolskie 9:3-6)

Następnie został skierowany, aby pójść do tego miasta, gdzie będą mu przekazane kierunki jego misji. Gdy wstał nie był w stanie nic zobaczyć. Pozostał niewidomy przez trzy kolejne dni, a następnie Ananiasz, pewien uczeń, został poinstruowany, aby wyleczyć Saula.

Pan rzekł do Ananiasza: Idź, albowiem mąż ten jest moim narzędziem wybranym, aby zaniósł imię moje przed pogan i królów, i synów Izraela. Ja sam pokażę mu, jak wiele będzie musiał wycierpieć dla imienia mego. (Dzieje Apostolskie 9:15-16)

Po otrzymaniu tego upoważnienia Ananiasz poszedł do pałacu Saula i rzekł:

I poszedł Ananiasz i wszedł do domu, położył na niego ręce i rzekł: Bracie Saulu, Pan Jezus, który ci ukazał się na drodze, jaką szedłeś, posłał mnie abyś przejrzał i został napełniony Duchem Świętym. I natychmiast opadły z jego oczu łuski i przejrzał, wstał i został ochrzczony. (Dzieje Apostolskie 9:17-18)

Całość roszczeń Pawła wobec apostołstwa Jezusa (niech spoczywa w pokoju) jest oparta na wyżej wymienionym niejasnym i nieautentycznym odcinku.

Już przed opuszczeniem Palestyny przez Jezusa (niech spoczywa w pokoju) rozpoczęło się, zepsucie jego wyznawców. W tej krytycznej godzinie miały miejsce podziały wśród wyznawców. Jedna grupa ściśle przestrzegała jego nauczania pod kierunkiem sprawiedliwego Jakuba, a druga grupa, która została zainicjowana przez Pawła, pojawiła się z zupełnie nowym rodzajem wiary, które zostało później nazwane chrześcijaństwem. Ta druga grupa bała się prześladowań i nie była gotowa ponosić trudów. Zamiast tego chcieli życia prostego i w komforcie. Należy wspomnieć o kilku rzeczach dotyczących Pawła dla lepszego zrozumienia jego filozofii.

Paweł nie otrzymał od samego Jezusa ani od jego uczniów (niech spoczywa w pokoju) żadnej bezpośredniej edukacji i wychowania, a raczej był zatwardziałym wrogiem Chrystusa w czasie jego pobytu w Palestynie. Ale po odejściu Jezusa, Paweł, widząc możliwość przywództwa na horyzoncie, chwycił to podstępem.

Paweł rozpoczął pracę mówiąc:

Chrystus wykupił nas od przekleństwa zakonu[Prawo Mojżeszowe], stawszy się za nas przekleństwem, bo: napisane. Przeklęty każdy, który zawisł na drzewie. (List Pawła do Galicjan, 3:13)

W pierwszym kroku zrzuca on „jarzmo” Prawo Mojżeszowe z ramienia. Następnie oświadcza:

Bo jeśli przez moje kłamstwo prawda Boża tym bardziej przyczynia się do chwały jego, to dlaczego jeszcze i ja miałbym być sądzony jako grzesznik? I czyż jest tak, jak nas spotwarzają i jak niektórzy powiadają, że my mówimy: Czyńmy złe, aby przyszło dobre? Potępienie takich jest sprawiedliwe (List do Rzymian 3:7-8)

W trzecim kroku, mówi:

To, co mówię, mówię nie po myśli Pana, lecz jakby w przystępie głupoty, która bywa podłożem przechwałek (II List do Koryntian 11:17)

Te trzy cytaty Pawła obrazowo wyjaśniają, że rozwiódł się on z wierzeniami i praktykami Jezusa (niech spoczywa w pokoju) i jego prawdziwymi wyznawcami, a wszczął wierzenia o grzechu pierworodnym i jego pokucie, trójcy i temu podobne. Zamiast zmieniać ludzi zgodnie z religią, odważnie zmienił i zniekształcił religię tak aby pasowały do wierzeń i praktyk ludu. Chrystus został zmanipulowany i zmieniony przez Pawła w

fikcję. Chrześcijaństwo dziś przedstawia dogmaty, które są obce naukom Chrystusa. Jeśli te przekonania zostałyby przedstawione Jezusowi dzisiaj (niech spoczywa w pokoju), z pewnością by je potępił. Święty Koran wyjaśnił tą kwestię bardzo wyraźnie w Surze Al-Maida, werset 117. Nie ma więc potrzeby zagłębiania się w szczegóły.

Drugi etap życia Jezusa (as)

Mamy głównie dwa źródła wiedzy o życiu Jezusa Chrystusa (pokój z nim): Święty Koran i Biblia. W Biblii czytamy (Mt 15,24) w odpowiedzi do kobiety kanaanejskiej Jezus(pokój z nim) powiedział: *A On odpowiadając rzekł: Jestem posłany tylko do owiec zaginionych z domu Izraela.*

Święty Koran potwierdza, że był prorokiem do dzieci Izraela (3:50). On przekazywał swoje przesłanie tylko do Izraelitów. W tym czasie tylko jedno plemię(Juda) mieszkało w Izraelu, reszta została wywieziona na Wschód z Izraela za panowania Nabuchodonozora. W II Księdze Królewskiej 17:18 czytamy:

Więc Pan zapłonął gwałtownym gniewem przeciw Izraelowi i odrzucił ich sprzed swego oblicza, tak że pozostało tylko samo plemię judzkie.

A więc Jezus (niech spoczywa w pokoju) przez trzy lata swojej posługi nauczał plemię Judy, które nie przykładało uwagi do jego przesłania i próbowało go zamordować. Po ucieczce od śmierci na krzyżu, udał się na wschód w górzysty region w poszukiwaniu pozostałych plemion. W Ewangelii Jana 10:16 czytamy:

I inne owce mam, które nie są z tej owczarni; również i te muszę przyprowadzić i będą słuchać głosu mego i nastanie jedna owczarnia i jeden pasterz.

Pozostałe plemiona Izraela, przeniosły się na wschód i osiedliły się w Iraku i Iranie w małych grupach, a w dużych ilościach w Afganistanie, Laddakh i Kaszmirze. Trasa, którą Jezus (niech spoczywa w pokoju) i jego matka przebyli do tych obszarów była wspomniana w *Rawzat-us-Sufa*, bardzo dobrze znanej książce historycznej, na stronach 130-135. Według tej książki Jezus (niech spoczywa w pokoju) podróżował ze swojego kraju macierzystego do Nasibian(dzisiejszy Irak). Oznacza to, że Jezus (niech spoczywa w pokoju) po pożegnaniu uczniów w Galilei, udał się 450 mil na północny wschód i dotarł Nasibian. Następnie, na drodze do Kaszmiru, udał się do Mosulu, Teheranu, Heratu i Peszawaru. Wszędzie gdzie poszedł, głosił swoje przesłanie tylko do Izraelitów. Wydaje się, że plemiona izraelickie były otwarte na tę radosną wieść daną przez Jezusa (niech spoczywa w pokoju) i zaakceptowali go z łatwością. Jezus (niech spoczywa w pokoju) dotarł do zaginionych 10 plemion Izraela, które król Asyrii, Salmanasar wziął do niewoli w 722 p.n.e. do Meda, czyli dzisiejszego Iranu. W 599 p.n.e. król Babilonu Nabuchodonozor, najechał na Palestynę zabierając wielu ludzi do niewoli. Izraelici, po rozproszeniu ich przez Asyryjczyków i Babilończyków, osiedlili się w Iraku i Iranie. Później jednak, kiedy Irańczycy pod wodzą Dariusza i Cyrusa rozszerzyli swoje terytoria dalej na wschód, aż po Afganistan i Indie, plemiona izraelickie wyemigrowały tam wraz z nimi osiedlając się w dzisiejszym Afganistanie i Kaszmirze. Po przybyciu tam Jezusa (niech spoczywa w pokoju), zaakceptowali go.

Święty Koran wspomniał o schronieniu dostarczonym Jezusowi(niech spoczywa w pokoju)w trakcie tego trudnego czasu, mówiąc:

I uczyniliśmy syna Marii i jego matkę Znakiem, i daliśmy im schronienie we wzniesionym kraju zielonych dolin i źródeł bieżącej wody. (23:51)

Jest to trafny opis doliny Kaszmiru. Jezusowi (niech spoczywa w pokoju), po przeżyciu ukrzyżowania, bardzo potrzebne było takie schronienie. Po długiej podróży z Galilei do Kaszmiru, Jezus (niech spoczywa w pokoju) w końcu uzyskał wygodę i spokój. Jego przesłanie było łatwo zrozumiałe i zaakceptowane przez Afgańczyków i Kaszmiczyków, którzy byli potomkami zagubionych dziesięciu plemion Izraela. Jezus (pokój z nim) głosił jedność Boga i była w stanie zjednoczyć Izraelitów przed swoją śmiercią. Zmarł w wieku 120 lat.

Jest pochowany w dzielnicy Khanyar w mieście Sirinagar w Kaszmirze w Indiach. Jego grób jest znany jako grób *Yus Asaf* lub *Nabi Sahib* (*nabi* z hebrajskiego i arabskiego znaczy „prorok”), (*sahib* z urdu przyjaciel, towarzysz). *Yus Asaf* jest imieniem hebrajskim. *Yus* jest inną formą od *Yuyu* oznacza w starożytnym języku perskim „Jezus”. Natomiast *Asaf* jest imieniem biblijnym oznaczającym Zbierający lub Gromadzący, ponieważ misją Jezusa było zebranie i zgromadzenie wszystkich rozproszonych plemion izraelickich w jedną owczarnię. Znany jest także jako *Isa Sahib*, *Isa* oznacza w języku arabskim Jezus i jest skrótem z hebrajskiego słowa *Ishu*, tzn. Jezus.

Opowieść o tym, iż prorok obcokrajowiec przybył do Kaszmiru z zachodu około 1900 lat temu jest bardzo znana w Północnych Indiach, a szczególnie w Kaszmirze. Jego grób wydaje się semicki ze względu na kierunek. W tych rejonach chowano tak tylko ludzi o semickim pochodzeniu. Aby uzyskać więcej informacji, należy przeczytać książkę „Jezus w Indiach” napisaną przez Mirza Ghulam Ahmad(Ra), Obiecanego Mesjasza.

Cuda Jezusa(as)

Prorocy są podnoszeni przez Boga, aby doprowadzić do odrodzenia społeczeństwa im współczesnego. Oni tchną nowe życie w swoich zwolenników i ożywiają martwych ludzi. Dzięki nim związek między człowiekiem i Bogiem jest ożywiany. Jezus (niech spoczywa w pokoju) pojawił się wśród Izraelitów w bardzo kluczowym momencie ich historii. Przez bardzo długi czas Bóg był im bardzo życzliwy, poprzez wskrzeszanie spośród nich proroka po proroku lecz oni nie docenili dobrodziejstwa Boga i byli niewdzięczni. Dlatego Bóg stworzył Jezusa (niech spoczywa w pokoju), tylko z własnego nakazu z Marii Dziewicy, bez pośrednictwa mężczyzny. To miało zwrócić uwagę Izraelitów na to, że stali się tak zepsuci, że żaden z nich nie zasługuje na nazywanie go ojcem proroka. Oni nie uwzględnili tego, lecz stali się bardziej aroganccy i oskarżali zajadle zarówno jego jak i jego matkę. Bóg pokazał wiele cudów przez Jezusa. Podniósł martwych duchowo Izraelitów do życia. Pokorny i pogardzany rybak z Galilei pod wpływem uszlachetniających przykazań i przykładu mistrza, zaczął gwałtownie wzrastać wysoko w sferze duchowej, nauczając Izraelitów Słowa Bożego. Duchowo niewidomym został przyznany duchowy wzrok, słuch duchowo głuchym, a duchowo martwi zostali przywróceny do nowego życia. (Mt, 13:15)

Święty Koran również wspomina ożywianie się ludzi duchowo martwych:

O wy, którzy wierzycie; odpowiadajcie Allachowi i Posłańcowi, kiedy was wzywa, aby on mógł dać wam życie(...)(8:25)

Należy pamiętać, że rzeczywiście martwi nigdy nie ożywają ponownie. Jest faktem stwierdzonym, a cała historia ludzkości i prorocy świadczą o tym. Wśród wspaniałych cudów przywrócenia umarłych do życia, Łazarz był tylko jedynym martwym wymienionym z imienia w Ewangeliach, który został przywrócony do życia przez Jezusa (niech spoczywa w pokoju). Ale w tej samej Ewangelii jest stwierdzone, że Jezus (pokój z nim)

powiedział: „ Łazarz, przyjaciel nasz, zasnął, lecz idę, abym go obudzić ze snu” (Jan 11:11). Jest oczywiste, że ten człowiek nie umarł w rzeczywistości, a raczej był nieprzytomny, a dzięki modlitwom Jezusa (niech spoczywa w pokoju) został wyleczony i odzyskał przytomność. Należy pamiętać, że ludzie są zawsze uzdrawiani dzięki modlitwie swoich proroków. Ponadto Jezus (pokój z nim) przemawiał w formie przypowieści, a jego słowa nie powinny być brane dosłownie. Poza tym jest mowa w Jan 5:4, że w Jerozolimie istniał pewien uzdrawiający staw, który mógł wyleczyć każdy typ choroby.

Wcześniejsi prorocy również dokonywali takich cudów. Na przykład zmarły został wrzucony do grobu Elizeusza, a gdy mężczyzna dotknął kości Elizeusza, ożył i stanął na nogi (II Księga Królewska 13:21). W innym miejscu jest napisane, że Elizeusz zaś przeszedł nad wodą (II Księga Królewska 2:14). Cuda Mojżesza (niech spoczywa w pokoju) są wymienione w rozdziałach 8 i 9 Księgi Wyjścia. W terminologii Ewangelii, dawania życia martwym oznacza życie duchowe. Zobacz: Jan 17:3, Jan 20:31 i Pierwszy list do Koryntian 15:31-51.

Następujące oświadczenie Jezusa (niech spoczywa w pokoju) czyni kwestię tą krystalicznie jasną:

A Jezus rzekł do nich: Z powodu waszej niewiary: Zaprawdę, powiadam wam: gdybyście mieli wiarę jak ziarnko gorczycy, to powiedzielibyście tej górze: przenieś się stąd tam, a przeniesie się, i nic niemożliwego dla was nie będzie. (Mt 17:20)

A takie znaki będą towarzyszyły tym, którzy uwierzyli: w imieniu moim demony wyganiać będą, nowymi językami mówić będą. Wężę brać będą, a choćby coś trującego wypili, nie zaszkodzi im. Na chorych ręce kłaść będą, a ci wyzdrowieją. (Marek 16:17-18)

Wersety te pokazują, że wszystkie jego cuda były duchowe. Oświadczenia w Ewangeliach są przypowieściami i mową obrazową. Ci, którzy przyjmują je dosłownie czynią poważny błąd.

Status Jezusa(as)

Istnieje wiele kontrowersji rozpowszechnionych na temat jego statusu. Narracja w Ewangeliach posiada sprzeczne oświadczenia. W wielu miejscach, wspomina go jako syna człowieczego, ale w innym miejscu nazywa go synem Bożym. Jednak w innych miejscach ludzie święci i nawet ci słabi są również wymieniani jako synowie Boży. W skrócie, jest to pojęcie Ewangelii zastosowane do wszystkich ludzi i nie jest osobliwe Jezusowi (niech spoczywa w pokoju).

Święty Koran stwierdza, że Jezus (pokój z nim) urodził się w cudowny sposób z pobożnej dziewicy Marii. Był człowiekiem i jego cnotliwa matka przeszkoliła go na sposób Boży. Był obdarzony mądrością i mówił słowami mądrości w młodości, jak również w podeszłym wieku. Bóg sam powołał go na proroka Izraelitów. Postępował zgodnie z prawem Mojżesza (pokój z nim) i był pobłogosławiony objawieniami od Boga. Jego objawienia naprawiły te części Starego Testamentu, które były pomieszane ludzkimi rękami w trakcie długiego upływu czasu. Jego objawienia są wspomniane jako *Indžiil*,² to jest dobre wiadomości. Nie przynoszą one nowego prawa, są one raczej reformatorskie oraz jako komentarz do prawa zawartego w Starym Testamencie. Następujące oświadczenie czyni to wyraźnie jasnym. Jezus(as) mówi w Mateusz 5:17-20:

² Słowo *Indžiil* pojawia się kilkakrotnie w Św. Koranie(3:4, 3:49, 3:66, 5:47, 5:67, 5:69, 5:111; 7:158; 9:111; 48:30; 57:28) i odnosi się do objawień Isa (Jezusa, niech pokój będzie z nim). Muzułmanie nie wierzą, że *Indžiil* odnoszą się do czterech Ewangelii lub Nowego Testamentu. W Koranie, *Indžiil* oznacza nauczanie dla prawdomównych i cnotliwych.

Nie mniemajcie, że przyszedłem rozwiązać stary zakon[Prawo Mojżeszowe] albo proroków; nie przyszedłem rozwiązać, lecz wypełnić. Bo zaprawdę powiadam wam, dopóki nie przeminie niebo i ziemia, ani jedna jota, ani jedna kreska nie przeminie z zakonu, aż wszystko to się stanie. Ktokolwiek by tedy rozwiązał jedno z tych przykazań najmniejszych i nauczałby tak ludzi, najmniejszym będzie nazywany w Królestwie Niebios: a ktokolwiek by czynił i nauczał, ten będzie nazywany wielkim w Królestwie Niebios. Albowiem powiadam wam: Jeśli sprawiedliwość wasza nie będzie obfitsza niż sprawiedliwość uczonych w Piśmie i faryzeuszów, nie wejdziecie do Królestwa Niebios.

Jego przesłanie z góry jest poniżej:

Tedy Jezus widząc tłumy, wstąpił na górę. A gdy usiadł, przystąpili do niego jego uczniowie. I otworzywszy usta swoje, nauczał ich, mówiąc: Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem ich jest Królestwo Niebios. Błogosławieni, którzy się smucą, albowiem oni będą pocieszeni. Błogosławieni cisi albowiem oni posiadą ziemię. Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni. Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią.

Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą. Błogosławieni pokój czyniący, albowiem oni synami Bożymi będą nazywani. Błogosławieni, którzy cierpią prześladowania z powodu sprawiedliwości, albowiem ich jest Królestwo Niebios.

Błogosławieni jesteście gdy złorzeczyć i prześladować was będą i kłamliwie mówić do was wszystkie zło ze względu na mnie!

Radujcie i weselcie się, albowiem zapłata wasza obfita jest w niebie; tak bowiem prześladowali proroków, którzy byli przed wami;

Wy jesteście solą ziemi; jeśli zatem sól zwietrzeje, czymże ją nasolą! Na nic więcej się już nie przyda, tylko aby była przez wyrzuconą i przez ludzi podeptana.

Wy jesteście światłością świata; nie może się ukryć miasto położone na górze;

Nie zapalaj też świecy i nie stawiaj jej pod korcem, lecz na świeczniku, i świeci wszystkim, którzy są w domu.

Tak niechaj świeci wasza światłość przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie. (Mt, 5:3-16)

Nauki te w swej istocie pochodzą z różnych części Tory, to jest ze Starego Testamentu (przykazań danych Mojżeszowi(as)). Nacisk Jezusa (niech spoczywa w pokoju) na grzeczność nie było nowym przykazaniem. Izraelici w latach niewoli w Egipcie stali się niezwykle tchórzliwi, więc Mojżesz (niech spoczywa w pokoju) zwrócił uwagę na prawo odwetu. Działając, w oparciu na tych naukach, przez wieki, Izraelici stali się zatwardziałyymi w swych sercach. Przed czasami Jezusa (niech spoczywa w pokoju) zaistniała pilna potrzeba złagodzenia ich serca do innych ludzi. Dlatego też, pod przewodnictwem Boga, Jezus (niech pokój będzie z nim) nauczał Izraelitów na nowo aspektów grzeczności wziętych z nauk Mojżesza (niech spoczywa w pokoju).

Żadne zmiany nie zostały wprowadzone w obrzędach, w rzeczach legalnych i nielegalnych. Jednakże te rzeczy, które Izraelici sami uczynili bezprawne (Koran 4:16, 43:64), bez Boskiej akceptacji, zostały ponownie ogłoszone zgodne z prawem (Święty Koran, 3:50-51). Ich zaniedbanie względem finansowych ofiar zostało odwrócone przez Jezusa (niech spoczywa w pokoju), a nowe życie zostało w nich tchnięte (Mt 13,15). Stali się gwałtownie wzrastającymi istotami w sferze duchowej. Potężna transformacja została wprowadzona pośród zaginione dziesięć plemion Izraelitów w Kaszmirze i Afganistanie, itp., przez Jezusa Chrystusa.

Proroctwa na temat przyszłości

Zbliżając się do końca swojej misji Jezus (pokój niech będzie z nim) uczynił kilka proroctw o przyszłości. Przemawiając w formie przypowieści rzekł (Mt 21:33-46):

Był pewien gospodarz, który zasadził winnicę, ogroził ją płotem, wkopał w nią prasę i zbudował wieżę i oddał ją w dzierżawę rolnikom i wyjechał do dalekiego kraju. A kiedy nastał czas winobrania, posłał swoje sługi do rolników, aby odebrali jego owoce. A rolnicy chwycili jego sługi, jednego zabili, a drugiego zabili, trzeciego zaś ukamienowali. Wtedy posłał inne sługi, więcej niż za pierwszym razem, ale uczynili im to samo. A w końcu posłał do nich syna swego, mówiąc: Uszanują syna mego. Lecz rolnicy, zobaczywszy syna, mówili między sobą: To jest dziedzic; chodźcie zabijmy go, a posiadziemy dziedzictwo jego. I chwycili go, wyrzucili poza winnicę i zabili. Gdy więc przyjdzie pan winnicy, co uczyni z owymi rolnikami? Odpowiedzieli Mu: Wytraci sromotnie tych złoczyńców, a winnicę wydzierżawi innym rolnikom, którzy wydadzą mu owoce we właściwym czasie.

Jezus (pokój z nim) rzekł do nich: Czy nigdy nie czytaliście w Pismach: kamień, który odrzucili budowniczy, stał się kamieniem węgielnym; Pan to sprawił i to jest cudowne w oczach waszych?

Dlatego powiadam wam, że Królestwo Boże będzie wam zabrane, a dane narodowi, który będzie wydawał jego owoce. A kto upadnie na ten kamień, rozbije się, a na kogo on spadnie, to zmiażdży go. A gdy arcykapłani i faryzeusze wysłuchali Jego przypowieści, zrozumieli, że o nich mówi. I usiłowali go pojmać, ale bali się ludu, gdyż miał go za proroka.

W Ewangelii Jana (14:26) mamy:

Lecz Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w imieniu moim, nauczy was wszystkiego i przypomni wam wszystko, co wam powiedziałem.

W Ewangelii Mateusza(23:38-39) mamy:

Oto wam dom wasz pusty zostanie. Albowiem powiadam wam: Nie ujrzycie mnie odtąd, aż powiecie: Błogosławiony, który przychodzi w imieniu Pańskim.

W Ewangelii Jana (16:13) mamy:

Lecz gdy przyjdzie On, Duch Prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę, bo nie sam od siebie mówić będzie, lecz cokolwiek usłyszy, mówić będzie, i to, co ma przyjść, wam oznajmi.

Święty Koran stwierdza, że Jezus (niech spoczywa w pokoju) potwierdził prorocтва Mojżesza (niech spoczywa w pokoju) na temat Świętego Proroka (pokój i błogosławieństwo Allacha niech będzie z nim), jak również dał dobrą nowinę o przyjściu proroka podobnego do niego. (Święty Koran 61:7)

Święty Prorok Muhammad (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) pochodził z potomstwa Proroka Izmaela (niech spoczywa w pokoju), kamienia odrzuconego na kraniec świata. Królestwo Boże zostało zabrane od Izraelitów i przyznane Izmaelitom. On jest pocieszycielem, który pojawił się dokładnie we właściwym czasie. Chwała Boga przejawia się w nim. On jest duchem prawdy. Nic nie powiedział z własnej woli, a co kiedykolwiek usłyszał od Boga przekazał ludziom w dziewiczej czystości. Zapis jego objawienia w postaci Świętego Koranu jest jaskrawym świadectwem spełnienia prorocтва w osobie Proroka Muhammada(saw).

Kończąc, mówimy błogosławieni są rzeczywiście ci, którzy uwierzyli w Tego, który przyszedł po Jezusie (niech spoczywa w pokoju) w imię Pana.

Bibliografia

1. *Prophets of God*, Daud Hanif, Muslim Sunrise, 2003, USA
2. *Święty Koran*, Islam International Publications LTD, tekst arabski i tłumaczenie polskie wraz z komentarzem, 1990, Wielka Brytania
3. *Biblia*, Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, 1981, Warszawa, Polska
4. Encyklopedia Britannica
5. *Quran, Adam and Original Sin, the evolution and history of mankind from Quran*, Belal Khalil, Ahmadiyya Muslim Community
6. *The Ka'bah- House of Allah*, Rashida Hargey, The Review of Religions, maj/czerwiec, 1997
7. *A book of religious knowledge*, Waheed Ahmad, 1995, USA